

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 757

Ἔτος ΑΓ'.

Δεκέμβριος 1978 (Π. Ο. Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι Τ. 147 Τηλ. 3628280

Ἐφ' Ἑορταῖς Μεγαλονύμοις

Θεία Χριστούγεννα 1978

ΑΥΞΗΝΤΙΟΣ

Ἐλέω Θεοῦ, Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γησιῶν Ὁρθοδόξων
Χριστιανῶν Ἑλλάδος

Παντί τῷ Ἱερῷ Κλήρῳ καὶ τῷ Χριστολέκτῳ

Πληρώματι Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος.

Τέχνῃ Ἱερῶν ἐν Κορίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα

Ἐτέχθη ἡμῖν σήμερον Σωτήρ!

Καὶ πάλιν ἀκούεται παναμύμον καὶ συγκλονιστικόν τὸ ἀγγελικὸν ἄγγελμα περὶ τῆς Θείας Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Πανοικτίρμονος Θεοῦ.

Μυριάδες μυριάδων ἀνθρώπων ἐπὶ εἴκοσι ὁλοκλήρους αἰῶνας ἐπανηγύρισαν καὶ πανηγυρίζουν τὴν Κορυφαίαν Ἑορτὴν καὶ Πανήγυριν τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου κατὰ τὴν ὁποῖαν διὰ θαυμαστοῦ τρόπου,

ὁ Ἄναρχος, λαμβάνει ἀρχὴν, ὁ Ἀχώρητος, χωρεῖ εἰς τὰ καθηγιασμένα διὰ Πνεύματος Παναγίου παρθενικά σπλάγγνα τῆς Ἀειπαρθένου Κόρης καὶ Μητρὸς, καὶ καταδέχεται, ὁ συνέχων τὴν δρακί αὐτοῦ τὰ σύμπαντα, νὰ ἀνακλυθῇ εἰς τὴν Φάτνῃ τῶν ἀλόγων ζώων. Καὶ ὁ μοναδικὸς οὗτος σταθμὸς εἰς τὴν παγκόσμιον Ἱστορίαν, εἶναι καὶ τὸ μέτρον τῆς ἀνακυκλήσεως τοῦ χρόνου, τὸν ὅποιον καταμετρώμεν ἀπὸ τῆς Θείας ἐκείνης νυκτὸς, «καθ' ἣν ὁ Θεὸς ἐγένετο ἄνθρωπος, ἵνα ὁφύσῃ καὶ θεώσῃ ἡμᾶς», κατὰ τὸν Ἱερὸν Δαμασκηνόν.

Κατὰ τὴν μακραίωνα Ἱστορίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς, οὐδὲν ἕτερον ὑπῆρξε τόσον ἀξιόλογον γεγονός, ὅσον τὸ σωτήριον καὶ μοναδικὸν γεγονός τῆς Θείας τοῦ Θεανθρώπου Γεννήσεως. Ἐπὶ τῆς γῆς ἐφάνη ὁ Σωτὴρ ἵνα δικαιώσῃ τὸν ἄνθρωπον καὶ κατα-

στήρη αὐτὸν μέλλοντα κληρονόμον τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Δικαίωμα λοιπὸν ἐδόθη εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν χαρὰν τῶν Οὐρανῶν, ἐφ' ὅσον οὗτος ἐργασθῇ «τὰ καλὰ ἔργα» καὶ «δοξάσῃ τὸν Πατέρα ἡμῶν τὸν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς». Ἀλλὰ τίθεται τώρα τὸ ἀνησυχητικὸν ἐρώτημα: Ὁδεύομεν καὶ ἡμεῖς σταθερῶς τὴν ὁδὸν πρὸς τὸν Οὐρανόν; Ἡ μήπως τρικυμία καὶ θύελλα: κήματα ἰσχυρὰ τῆς ζωῆς ἡμῶν μᾶς πλήττουν καὶ παρασυρόμεθα μακρὰν τοῦ λιμένος τῆς ζωῆς καὶ τῆς σωτηρίας;

Ἄς ρίψωμεν τώρα, ὅποτε ἐγγίζει τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἑνα βλέμμα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἄς παρατηρήσωμεν ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΑΜΕΝ, ἢ ΚΑΤ'ΑΚΡΗΜΝΙΣΑΜΕΝ, διὰ τῶν λόγων, τῶν σκέψεων, τῶν ἔργων καὶ τῶν ἀποφάσεων ἡμῶν; Διότι πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι οἵτινες ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ μυθικοῦ Προστράτου ἐν τῇ πορείᾳ τῆς ζωῆς τῶν, ἐν πλήρει ἀγνοίᾳ τοῦ «Γνωθὶ σεαυτὸν» τῆς μεγίστης ταύτης ἀνθρωπίνης φιλοσοφίας, ἐνῶ «ταλανίζονται» διὰ τῶν σκέψεων, ὅτι εἶναι ἐντεταλμένοι διὰ τὴν σωτηρίαν ἑτέρων, «ἐαυτοὺς οὐκ ᾔδυνήθησαν σώσαι».

Διὰ τῆς αὐταμελείης καὶ αὐτογνωσίας ἡμῶν, τέκνα μου ἐν Κυρίῳ, δυνάμεθα ὅψ' ἐνὸς μὲν νὰ γνωρίσωμεν ἐαυτοὺς καὶ μάθωμεν, πόθεν προερχόμεθα καὶ ποῦ πορευόμεθα, ἐξ ἄλλου δέ, νὰ ρυθμίσωμεν τὴν ζωὴν ἡμῶν διὰ τοιοῦτου εὐαγγελικοῦ τρόπου, ὥστε οὐχὶ μόνον νὰ μὴ θλάψωμεν τὴν ψυχὴν ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μέτρῳ τῶν ἀνθρωπίνων δυνατοτήτων ἡμῶν, νὰ φανώμεν χρήσιμοι καὶ ἈΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ.

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΠΡΟΣ ΜΙΜΗΣΙΝ, διὰ πάντας ἡμᾶς εἶναι οὐχὶ οἱ Σοφοὶ τῆς Πνυχός, οὐχὶ οἱ Συγκλητικοὶ τῆς Ρώμης, οὐχὶ οἱ Σοφισταὶ τῆς Ἀλεξανδρινῆς Σχολῆς, ἀλλὰ **ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΠΡΟΣ ΑΛΗΘΗ ΜΙΜΗΣΙΝ** θὰ εὕρωμεν **ΜΟΝΟΝ ΕἰΣ ΤΗΝ ΦΑΤΗΝ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ** διότι μόνον τὸ Θεῖον Νήπιον τοῦ Αἰῶνος αὐτῆς μᾶς θροντοφωνεῖ: «Ὁ ἔχετε κρατήσατε, ἀχρις οὗ ἂν ᾔξω». (Αποκάλ. Β' 25). Διότι μόνον τὸ Θεῖον Νήπιον εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ δώσῃ τὴν παρήγορον πληροφορίαν, ἐλπίδα καὶ χαρὰν εἰς τὸν ἄνθρωπον: «Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ ἔχει **ΖΩΗΝ ΑἰΩΝΙΟΝ. ΕΓΩ ΕΙΜΙ Ὁ ΑἲΡΙΤΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ**» (Ἰωάν. 5' 47).

Ἄς ἐορτάζωμεν λοιπὸν, τὰς Μεγαλωνόμους ταύτας ἐορτὰς μὲ τὴν ἐμπρέπουσαν ψυχικὴν ἀνάτασιν καὶ ἄς ἐπιφεληθῶμεν ὥστε νὰ **ΒΙΩΣΩΜΕΝ ΑΛΗΘΩΣ** τὴν ἀξίαν καὶ τὴν σημασίαν τῆς ἐπὶ γῆς Θείας Παρουσίας, ὥστε ἡ Γέννησις τοῦ Κυρίου νὰ πραγματοποιηθῇ οὐχὶ μόνον εἰς τὴν μακρυνὴν Βηθλεὲμ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐγγύς, **ΤΗΝ ΒΗΘΛΕΕΜ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ**, ἐκάστου Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ, ἐκάστης οἰκογενείας, εἰς ἅπασαν τὴν φιλότιμον ἡμῶν Πατρίδα, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ δαδοῦχος τοῦ Θεοῦ καὶ Ἀνασπεύρου Φωτὸς τῆς τοῦ

Χριστοῦ Πίστεως, δι' ἅπαντα τὸν πεπολιτισμένον κόσμον.

Πιστοί, θέν, τηρεῖται, μᾶς βαθυκάτης κληρονομίας καὶ μᾶς μεγάλης δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ ἃς ἐκανώσωμεν τὰς ψυχὰς ἡμῶν ὥστε, μακρὰν τῶν μικροτήτων καὶ τῆς ἀγνοίας ἐαυτῶν, ἔχοντες εἰς τὰ στήθη **ΤΗΝ ΟΥΣΙΑΝ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΟῦ ΘΕΟῦ**, ἀναφωνήσωμεν περιχαρεῖς τὰς ἡμέρας αὐτάς, «ἐτέχθη καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ μου σήμερον ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου».

Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης ἀπάντων ἡμῶν
Ο ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Γ.Ο.Χ.
ΑΥΓΕΝΤΙΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΑΛΛΟΙ

Εἰρμός Ἰάμβιους τῶν Χριστουγέννων

«Ἐσώσε λαόν, θαυματουργὸν Δεσπότης
ὕγρὸν θαλάσσης κύμα χερσῶνας πάλαι,
Ἐκὼν δὲ τεχθεὶς ἐκ Κόρης, τρίβον βατῆν
Πέλου τίθησιν ἡμῖν. Ὅν κατ' οὐσίαν
Ἴσον τε πατρί καὶ θροτοῖς δοξάζομεν».

ΕΡΜΗΝΕΙΑ: ΕΣΩΣΕΝ ΤΟΝ ΛΑΟΝ (ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ) θαυματουργὸν ΔΙΑ τοῦ Μωυσέως ὁ Δεσπότης (Χριστὸς), ἀφοῦ μετέβαλεν τὸ ὕγρὸν κύμα τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης εἰς ξηράν, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ἐκαστοῖς δὲ γεννηθεὶς ἐκ Κόρης (Παρθένου), δρόμον βατόν, ἄγοντα εἰς Οὐρανόν (πόλου) ἡνοιξεν σὲ ὅλους μας. Τὸν ὅποιον Δεσπότην Ἴσον μὲ τὸν Πατέρα του κατὰ τὴν Θεότητα καὶ Ἴσον μὲ τοὺς ἀνθρώπους (θροτοῖς) κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα (δηλ. Θεάνθρωπον) δοξάζομεν.

ΣΧΟΛΙΟΝ: Ὁ περίφημος ὑμνωδὸς Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, τὸν ὅποιον τιμᾷ ἡ Ἐκκλησία μας ἐκάστην 4ην Δεκεμβρίου, κάμει μίαν θαυμασιωτάτην παρομοίωσιν τῆς ὁδοῦ τοῦ ἀνοίχθηκε κάποτε διὰ τοῦ θαύματος τοῦ Μωυσέως καὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ διήγουξο διὰ τῆς Θείας καὶ Ὑπερφανούς Γεννήσεως Του ἐκ Παρθένου Κόρης, ὁ Δεσπότης Χριστὸς διὰ τὴν σωτηρίαν ἐκκληλῆρον τοῦ κόσμου καὶ ἡ ὁποία ὁδὸς ὁδηγεῖ πρὸς τὸν Οὐρανόν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ οὗτοι μὲς 8-σημειώσουν εἰς κάρτασιν ἀλλαγῆς κεραικίας τῶν.

Ο Ούρανοκατέβητος τῆς Ἐκκλησίας

Ο Ἀρχιεράρχης τῆς Καισαρείας

Κατὰ τὴν ἐπικρατήσαντα συνθήκη τῶν δώρων κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους, προσφέρονται δῶρα. Καὶ «**Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ**», ἐπὶ τῇ ἐπιτολῇ τοῦ νέου ἐνιαυτοῦ, μαζὶ μὲ τὶς θερμὲς καὶ εὐλικρινεῖς εὐχὰς τῆς πρὸς πάντα ἀναγνώστην καὶ ὑποστηρικτὴν αὐτῆς, προσφέρει καὶ τὴν σεπτὴν φυσιογνωμίαν τοῦ μεγάλου ἀρχιεράρχου τῆς Καισαρείας, τὸ σέμνιωμα καὶ ἐγκαλῶπισμα συμπάσης τῆς Ὁρθοδόξιας.

Διότι ὁ Θεὸς καὶ ἱερός πατὴρ ὑπῆρξεν ὁ ΑΡΙΣΤΟΣ ἐπιστήμων, ὁ ἀκατάβλητος ἀγωνιστὴς τῆς Ὁρθοδόξιας, ὁ νουνεχὴς διακασιρόφος τῆς πρωτοβόρου Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς καὶ ὁ ἀποκαλύψας τὰ μυστήρια τοῦ Οὐρανοῦ γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία μας τὸν ἐνόμισεν Οὐρανοφάντορα.

Ἡ πελωρία μορφή τοῦ Μεγάλου καὶ Ἱεροῦ Ἀνδρός, ὑμνήθηκε ἀπὸ τοὺς διακεκριμένους βιογράφους του τὸν πολὺ φιλόσοφον Λιβάνιον καὶ τὸν μέγιστον ποιητὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ κατὰ τὸν Παπαρρηγόπουλον, τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν Ναυζιανζηνόν. Γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Ἑλληνικωτάτης πάλεως Καισαρείας καὶ στοργικὸν καὶ εὐλαδικὸν δημιουργὸν τῆς

Ἐμμελείας καὶ τῆς Νόνης τῆς μάμμης του, συζύγου μάρτυρος. Οἰκογένεια μὲ ἐγγέα παιδιὰ, ἐκ τῆς ὁποίας τρεῖς οἱ ἐπίσκοποι: Βασίλειος Καισαρείας, Γρηγόριος Νύσσης καὶ Πέτρος Σεβαστείας....

Μητέρες ποὺ θὰ διαβάσετε τὶς γραμμὲς αὐτές! Καμιαρώσατε τὴν εὐλογημένην καὶ μακαρίαν μητέρα ποὺ ἔβγαλε ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς τρεῖς ἀρχιερεῖς, διὰ νὰ στολίσαν ἀληθινὰ τὸ ἱερὸν Θυσιαστήριον. Μάννες τῆς Ἑλλάδος. Ἐχαμεν ὑπερκορεσθῇ ἀπὸ ἐπιστήμονας ὅλων τῶν κλάδων καὶ τῆς μηχανολογίας ἰδιαίτερος, Δώσατέ μας νέους Χρυσοστόμους, Γρηγορίους καὶ Πέτρους. Τότε ἡ πολυπαθὴς Πατρίδα μας θὰ γνωρίσῃ ἡμέρας καλύτερες καὶ εὐλογημένες καὶ τότε ἀληθινὰ θὰ νοιώσῃ οἱ Ἕλληνίδες χριστιανές μητέρες ἀληθινὸ μεγαλεῖον ψυχῆς, διότι ἐκ τῶν κόλπων τῆς ἐξηλθεν ὁ ἄξιος θύτης τοῦ Ἱερωτάτου Θύματος, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἴθε τὸ σημερινὸν μας δῶρο νὰ γίνῃ ἀποδεκτὸν, ἀπὸ τὶς μητέρες πρὸ πάντων.

Ε. Α. Σ.

Ἐπίπαιρον

ΤΩΡΑ ΤΙΣ ΓΙΟΡΤΕΣ

Τώρα τὶς γιορτὲς τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους, ἔκπαλαι ἐπεκράτησε τὸ ἔθιμον τῆς προσφοράς δώρων πρὸς πάντας, ἰδιαίτερα ὅμως πρὸς τὸν μικρόκοσμον τῶν παιδιῶν ποὺ κατ' ἐξοχὴν χαίρονται τὶς Ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες, περισσότερο ἀνεμπόδιστα, λόγῳ τῆς ἀνευθύνου ἡλικίας των. Ὅμως ἡμεῖς, τὰ παιδιὰ αὐτά, τὶς μέρες αὐτές, τὰ καταβαρύνομεν μὲ μιὰ βαρεῖά κληρονομιά.

Ἀπὸ νηπιακῆς ἡλικίας τὰ «παραρτηρόνομεν» μὲ τὴν σκληρότητα τῶν πλέον ἀκαταλήπτων δώρων. Δηλαδή, τὰ δῶρα ποὺ τοὺς προσφέρομεν εἶναι ΟΠΛΑ, ΠΟΔΥΒΟΛΑ, ΤΑΝΚΣ καὶ ΧΕΙΡΟΒΟΜΒΙΔΕΣ, μὲ ὅχι σπάνια θλιβερώτατα καὶ ἀποκαρδιωτικώτατα ἀποτελέσματα.

Γιὰ πόσες φορές, τὶς Ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες, δὲν ἀναφέρει ὁ Τύπος, ὁ τότε μικρὸς «σημιάδεψε» καὶ ἔβγαλε τὸ μάτι τῆς γαιῆς, τοῦ παπποῦ καὶ τοῦ φί-

λου του;

Χάθησαν τὰ ἑορφεὰ βιβλία μὲ τὸ ἥθικόν περιεχόμενον, ἢ τέλος πάντων παιγνίδια ποὺ δὲν ξυπνοῦν τὰ ἄγρια ἐκστικτα τοῦ παιδιοῦ, ἀλλὰ τὸ διδάσκουν πῶς πρέπει νὰ ἀγαπᾷ, νὰ συμπονᾷ καὶ νὰ εἶναι ἐκδηλωτικὸν μὲ φιλόλληλα εὐσθήματα πρὸς πάντας; Γιατί, σὰν δῶρον ἔνα γλυκό, ἔνα βιβλίο, ἔνα ρουχαλάκι, θὰ κάμῃ πολλὰς φορές τὴν ἀθῶα παιδικὴν ψυχούλα νὰ μοιρασθῇ τὰ γλυκά καὶ νὰ δανείσῃ τὸ βιβλίον καὶ σὲ ἔνα ἄλλο παιδάκι... Πρέπει νὰ σταματήσῃ αὐτὸ τὸ θέαμα τῆς ἀθλιότητος, τὸ ὅποιον διακονοῦμεν ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ μὲ τὴν ἀλόγιστον αὐτὴν καὶ ἀντιπαιδαγωγικὴν τακτικὴν μας. Καιρὸς εἶναι νὰ ἀποδείξωμεν τὴν ἀληθινὴν εὐγένειάν μας, ἀλλὰ πρὸ πάντων τὴν εὐλικρινὴ χριστιανικὴν ἀγάπην μας πρὸς τὸ παιδί καὶ νὰ τὸ μάθωμεν ὅχι πῶς σκοτώνουν σκληρά, ἀλλὰ πῶς ἀγαποῦν ΑΛΗΘΙΝΑ, ἀφοῦ καὶ τὸ

Χριστός Γεννᾶται

ὑπό Θεοδώρου Μαριόλη

Ὁλος ὁ Χριστιανικός κόσμος πανηγυρίζει σήμερα καὶ οἱ χριστιανικὲς καρδιὲς δοξολογοῦν τὸν «τεχθέντα βασιλέα» καὶ ἀγαλλοῦνται μαζί με ἑλὴν τὴν κτίσιν γιὰ τὸ θαῦμα τὸ ἀκατάλητον. Ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ ἴδιος ὁ Θεός, κατέρχεται ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς στὴ γῆ, γιὰ νὰ ἀνεβάσῃ τὸν ἄνθρωπον, τὴν κορωνίδα τῆς δημιουργίας Του πρὸς τὰ ὕψηλά, γιὰ τὰ ὁποῖα καὶ τὸν προώρισε.

Ἀπορεῖ ὁ νοῦς, ἔταν ἐπιχειρήσῃ νὰ συλλάβῃ τὸ θαῦμα τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Ὑπερτάτου ὄντος, καὶ νὰ περιγράψῃ τὴ σημασία τῆς σημερινῆς ἡμέρας, ἢ ὁποῖα εἶναι, κατὰ τὸν Θεῖον Χρυσόστομον, «ἡ Μητρόπολις τῶν ἑορτῶν». Ἀλήθεια! Ποιὸς ἔμπορεῖ νὰ προσφέρῃ «ἐγκώμιον ἐπ'αὐτῷ» στήν τοπείνωσιν τὴν ἀπροσμέτρητην καὶ τὴν ἀπύθμενην ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου, ποῦ ἔφεραν στὴ γῆ —χωρὶς νὰ πάψῃ νὰ εἶναι στοὺς οὐρανοὺς— Ἐκεῖνον, ποῦ τὸν θρόνον Του περιβάλλουν τὰ Χερουβεὶμ καὶ στὸ ὑποπόδιον «τῶν ποδῶν Του» φάλλουν τὰ Σεραφεῖμ; Πῶς τὸν ἀχώρητον ἐκράτησαν τὰ σπλάχνα μιᾶς γυναίκας, τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου; Πῶς ἓνα σπῆλαιον, φτωχικὸν καὶ ἀκάθαρτον, ἔγινε ἡ πρώτη ἐπίγειος κατοικία τοῦ Ποιητοῦ οὐρανοῦ καὶ γῆς; Πῶς ὁ πλούσιος Θεὸς ἔγινε φτωχὸς καὶ ἀνεκλήθη σὲ μία κρύα φάτνη τῶν ἀλόγων ζώων; Πῶς ὁ πανίσχυρος Κύριος ἔγινε τόσο ἀδύνατος καὶ ὁ ἀναμάρτητος ἔλαβε δοῦλον μορφήν;

Ἀπὸ τότε, ποῦ ἡ ἀπαμάρτυσις τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεὸν ἔφερε στὸ ἀγαπητὸν πλάσμα τοῦ Δημιουργοῦ ἀνέκφραστον πόνον καὶ δεινὰ ἀφόρητα καὶ δάκρυα πολλὰ καὶ θλίψεις ἀδιάκοπες, ἀπὸ τότε τὸ σχέδιον τῆς Θεῆας Πρόνοιας εἶχε προβλέψει γιὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κινδυνεύοντος ἀνθρώπου, τοῦ ἀπαστάτου δημιουργήματος τοῦ Παναγάρχου πλάστου. Δὲν ἦταν δυνατὸν ὁ Πολυεὐπλαχνος Θεὸς καὶ Πατέρας, «ὁ τοὺς δικαίους ἀγαπῶν καὶ τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἐλεῶν» νὰ ἀφήσῃ τὸ ἔργον τῶν χειρῶν του ἀδοκίμητον.

Αὐτὴν τὴν βοήθειαν ἠθέλησε νὰ τοῦ προσφέρῃ μετὰ τὴν ἀκατανόητη, γιὰ τὴν «πεπερασμένην» διάνοιάν

μας, Θεῖα Του ἐνανθρώπησι, Πότε ἔγινεν αὐτό; «Ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου». Καὶ ποῦ πλήρωμα; Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἡ στοργὴ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατέρα εἶχε καθορίσει. Ἐπρεπε νὰ περάσουν οἱ αἰῶνες καὶ οἱ χιλιετηρίδες ἔπρεπε ὁ ἄνθρωπος νὰ περιπέσῃ στὸ πῶ χαμηλὸ σημεῖον τῆς ἡθικῆς καταπτώσεως, νὰ ταπεινωθῇ, νὰ ἀντιληφθῇ τὸ μέγεθος τῆς παρακοῆς του καὶ νὰ ἰδῇ καθαρά τις συνέπειες τῆς ἀποστασίας του. Ἐπρεπε νὰ γίνουν ὅλα αὐτά. Ἀς τὸ εἶχαν τόσα χρόνια πρὶν ἀναγγεῖλαι οἱ Θεόπνευστοι Προφῆται. Τὸ «πλήρωμα» τοῦ χρόνου δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμη! «Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο»! Ὁ ΘΕΟΣ ἀαῖωνος, ὁ ἀναρχος, ὁ ἀχώρητος ἐσαρκιώθη «ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου» καὶ ἔγινεν ἄνθρωπος.

Μυστήριον μέγα! Δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸ ἐρμηνεύσῃ ὁ νοῦς μας καὶ εἶναι ἀδύνατον ἡ γλῶσσα μας νὰ τὸ περιγράψῃ. Μόνον ἡ ΠΙΣΤΙΣ μας, ἡ θερμὴ καὶ ἀγνή μας ΠΙΣΤΙΣ, ἔμπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ πλησιάσωμε τὸ μέγα τῆς Θεῆας σαρκώσεως γεγονός. Νὰ κατανοήσωμε τὴ στοργὴ τοῦ ΘΕΟΥ - ΠΑΤΕΡΑ καὶ νὰ ἐκφράσωμε τὴν εὐγνωμοσύνην μας γιὰ τὴν «ἀπειρον αὐτοῦ συγκατάθεσιν». Τότε θὰ εἴμεθα ἄξιοι νὰ ἐπαναλάβωμεν ὁ ἓνας πρὸς τὸν ἄλλον τὰ θεόπνευστα λόγια τοῦ ἱμνωδοῦ:

«Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε»
Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήρατε»
«Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε»
ἄσατε τῷ Κυρίῳ πάσα ἡ γῆ
καὶ ἐν εὐφροσύνῃ ἀνυμνήσατε λαοί, ὅτι δεδόχασται»

Ἐάν, εὐσεβεῖς Χριστιανοί, ἡ ἀγάπη ἡ ἀπέραντη τοῦ Οὐρανοῦ μας Πατέρα ἔστειλε τὸν Υἱὸν Του τὸν Μονογενῆ στὴ γῆ μετὰ τέτοιον ταπεινὸν τρόπον γιὰ τὴν σωτηρίαν τῆς δικῆς μας, ἀντιλαμβάνομεθα ἄραγε ποῦ εἶναι τὸ δικό μας καθήκον, ἡ δική μας υποχρέωσις καὶ εὐθύνη ἀπέναντι τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καὶ Λόγου; Τὴν ἀγάπην Του καλούμεθα νὰ κάνωμε θρόνον στὶς καρδιές μας καὶ ὁδηγὸ στὴ ζωὴ μας. Μετὰ τὴν ἀγάπην νὰ ἀντικρύζωμε κάθε σὺν ἀνθρώπῳ μας, ποῦ εἶναι ἀδελφός μας, ἀπὸ ὅλοι εἴμεθα παιδιὰ ἀγαπητὰ τοῦ ἐπουρανοῦ Πατέρα μας.

Σήμερα οἱ γλυκὲς καμπάνες μᾶς καλοῦν καὶ μᾶς λένε: «Δεῦτε εἰδωμεν πιστοὶ ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός». Δὲν θὰ τὸν ἀντικρύσωμε βέβαια μέσα στὴ φτωχικὴ φάτνη τῆς Βηθλεὲμ, οὔτε θὰ ἰδῶμε τὰ ἄλογα ζῶα νὰ προσπαθοῦν νὰ ζεστάνουν τὸ Θεῖον

Θεῖον Νήπιον τῆς Βηθλεὲμ ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ τὴν ἀγάπην καὶ μόνον δι' αὐτὴν, τὴν ὁποῖαν ἡμῶς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐνθυμεῖται καὶ πολλάκις γιὰτὰύτῃ Χριστούγεννα χωρὶς ΧΡΙΣΤΟΝ. Γιὰ τὰ παιδιὰ λοιπόν, ἃς θυμηθῶμε τί πρέπει νὰ πράξωμε.

Ε. Α., Σ.

Πατερικοί στοχασμοί

Ὁ ἀδιάλειπτος Ἀγών

Εἶπεν ὁ Κύριος «...μὴ νομίζετε ὅτι ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπὶ τὴν γῆν, οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην, ἀλλὰ μάχαιραν. Ἦλθον γὰρ διχάσαι ἄνθρωπον κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ θυγατέρα κατὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς καὶ νόμφην κατὰ τῆς πενθερᾶς αὐτῆς καὶ ἔχθροι τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκτικοὶ αὐτοῦ» (Μτ. στ' 34-35).

Καὶ τοῦτο λέει ὁ Κύριος, ὅχι ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν γῆν νὰ δάλῃ ἔχθρα εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἀντίθετα τὴν ἔχθρα ὅπου θὰ ἔχουν οἱ κακοί, οἱ ἀνηπάκοντες, οἱ ἐπαναστάτες καὶ οἱ ἀντάστες κατὰ τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, ὅπου ἐσφραγίσθησαν καὶ ἐσταυρώθησαν ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Διότι δεδαίως, ὅλοι μέσα εἰς μίαν οἰκογένειαν, δὲν θὰ ἔχουν τὴν ἴδιαν πίστιν εἰς τὸν Χριστόν, ἐπειδὴ ὁ ἕνας θὰ ἔχῃ περισσότεραν πίστιν καὶ ὁ ἄλλος ὀλιγωτέραν καὶ ὁ ἕνας θ' ἀγαπᾷ περισσότερο τὸν Χριστόν καὶ ὁ ἄλλος περισσότερο τὰ φθορὰ πράγματα, τὰ χρήματα, τὰς οἰκίας καὶ ἄλλα.

Ἐκεῖνος λοιπὸν ποὺ ἀγαπᾷ περισσότερο τὸν Χριστόν, θὰ μισῆται ἀπὸ αὐτὸν ποὺ ἀγαπᾷ περισσότερο τὰ πράγματα, διότι αὐτὸς ποὺ θ' ἀγαπᾷ τὸν Χριστόν,

θὰ προσπαθῇ νὰ ποιῇ καὶ τὰ καθήκοντά του.

Συνεπῶς νὰ νηστεύῃ νὰ προσεύχεται, νὰ ποιῇ ἐλεημοσύνας, νὰ εἶναι ταπεινὸς καὶ νὰ ὑποτάσσεται καὶ ἐν γένει νὰ πράττῃ ὅσα ὁ Χριστὸς παραγγέλλει, τὰ ὅποια ὅλα αὐτὰ θὰ εἶναι ἐνάντια εἰς ἐκείνον ποὺ ἀγαπᾷ περισσότερο τὰ φθορὰ πράγματα καὶ τίς δόξας καὶ τὰ πλούτη.

Δι' ὃ καὶ ὁ Κύριος εἶπεν «...ἔσονται γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν, πέντε ἐν οἴκῳ ἐνὶ διαμερισμένῳ, τρεῖς ἐπὶ δυσὶ καὶ δύο ἐπὶ τρισί...» (Λκ. ιδ' 52).

Καὶ πάλιν ἔλεγεν «...ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ συγγενῶν, τέκνων, γονέων ἀδελφῶν καὶ ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου...» (Λκ. κα' 16).

Καὶ πάλιν ἀλλαχού λέγει «...ἀλλὰ μακάριοι ἐστέ, ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς καὶ ὅταν ἐνεδίδωσι καὶ ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρόν, ἕνεκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου...» (Λκ. στ' 22).

Πλὴν εἰς ἕτερον σημεῖον λέγει ὁ Κύριος «...μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν...» (Μτ. ε' 10).

Διὰ ταῦτα ἔλεγεν ὁ Κύριος ἐπιγραμματικά, «...ἐάν ὁ ὀφθαλμός σου ὁ δεξιὸς σκανδαλίζῃ σέ, ἔλεγε αὐτὸν καὶ βάλε ἀπὸ σοῦ, συμφέρει γὰρ σοὶ ἵνα ἀπολυταί ἐν τῶν μελῶν σου καὶ μὴ ὅλον τὸ σῶμα σου πληθῇ εἰς γέενναν...» (Μα. ε' 29).

Καὶ καθὼς οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἐξηγοῦν τὸ ἀνωτέρω ρητὸν τοῦ Κυρίου λέγουσιν, ὅτι ἐάν οἱ προσφιλέστεροί σου συγγενεῖς, πατέρας, ἡ μητέρα, ἡ γυναῖκα, ἢ οἱ ἀδελφοί σου, σέ σκανδαλίζουν καὶ σέ ἐμποδίζουν εἰς τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, ν' ἀποχωρισθῇς καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃς αὐτοὺς, παρὰ ν' ἀπέλθῃς μετ' αὐτῶν εἰς τὴν γένεαν τοῦ Πυρός.

Ὅτῳ δὲ ἐν παραδείγματι ἐποίησαν πάντες οἱ Ἅγιοι καὶ ὅστις μιμεῖται αὐτοὺς καὶ ποιεῖ καθὼς οἱ Ἅγιοι ἐποίησαν καὶ ἐγκαταλείπει τὴν ἐπίγειον ἁμαρτωλὴν οἰκογένειαν καὶ ἀκολουθεῖ τὰς προσταγὰς τοῦ Ἱεροῦ Ἐδαγγελίου, ὁ τοιοῦτος κατατάσσεται πλέον εἰς τὴν ἐπουράνιον καὶ Ἀγίαν οἰκογένειαν τοῦ Θεοῦ.

«Πατερικὸν»

βρέφος μετὰ τὸν ἀναπνοή τους. Θὰ μᾶς βοηθήσῃ ὁμοῦς ἡ θεία ὁμνωδία τῆς Ἐκκλησίας μας νὰ κάμωμε μετὰ τὸν νοῦ μας καὶ τὴν καρδιά μας μιὰ τοπικὴ καὶ χρονικὴ μετástasi καὶ νὰ βρεθοῦμε στὴν ἀσκητικὴ Βηθλεὲμ ἐκενὴ τὴν παγωμένη νύχτα. Τότε ποὺ τὸ εὐλογημένο ἐκεῖνο ζευγάρι δὲν εὗρισκε κατάλυμα. Θὰ μᾶς βοηθήσῃ ἡ μετástasi αὐτή, εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ συναυτοανθοῦμε τὸ μέγεθος τῆς θείας εὐσπλαχνίας καὶ ἀπείρου ἀγαθότητος καὶ ἀμέσως, χωρὶς καθόλου νὰ δισταῶμε θὰ σπεύσωμε νὰ προσφέρωμε στὸν «τεχθέντα Βασιλέα» γιὰ κατάλυμα τὴν καρδιά μας.

Καὶ τότε θὰ γίνωμε τρισευτυχισμένοι. Ὁ Λόγος μέσα μας! Ὁ σαρκιωθεὶς Κύριος φιλοξενούμενός μας! Τὸ σκεφθήκαμε τάχα αὐτὸ ποτέ; Τὸ ἐλογάρισκες, ἀδελφέ μου, ὅτι ἡ σημερινὴ ἡμέρα μᾶς καλεῖ νὰ παραχωρήσωμε τὴν καρδιά μας γιὰ φάτνη στὸν νεογέννητο Σωτῆρα; Ἐάν μέχρι σήμερα, οἱ κακίαι καὶ τὰ πάθη, τὰ μίσση καὶ ὁ φθόνος δὲν μᾶς ἄφηναν νὰ ἔχωμεν ἐδῆγρὸ τὸν «ἐν φάτνῃ ἀνακλιθέντα» Κύριον, ἃς τὸ κάμωμε τώρα ἀμέσως, καὶ ἃς συμφάλλωμε μετὰ τὰ τέγματα τῶν μακαρίων Ἀγγέλων τὸ «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

«Οὐρανὸς πολύφωτος ἢ Ἐκκλησία....»

Τοῦ Ἀριστείδη Καρδέλα

«Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου, Κύριε τῶν δυνάμεων» ἐπιποθεῖ καὶ ἐκλείπει ἡ ψυχὴ μου εἰς τὰς ἀδλὰς τοῦ Κυρίου, ἡ καρδιά μου καὶ ἡ σὰρξ μου ἠγαλλιάσαντο ἐπὶ Θεὸν ζῶντα». (Ψαλμ. III', 2-3).

Ἡ πίστις καὶ ἡ εὐσέβεια, ἡ δύνας τῶν ἀρετῶν, αἱ ὁποῖαι πηγάζουν ἀπὸ τὸ ἀλατόμητον ὅρος τῆς ἀγάπης, τὸ ἱερὸν καὶ ἀθάῤῥτον ἅγιον Εὐαγγέλιον, δρασιζοῦν καὶ ζωογονοῦν πᾶσαν χριστιανικὴν φυγὴν καὶ καρδίαν, αἵτινες μετ' εὐλαβείας προσέρχονται, πρὸς τὴν θείαν κιβωτὸν, τὸν λιμένα τῆς σωτηρίας, τὴν ἁγίαν ἐπὶ γῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ποριζόμεναι εἰς ἁγιασμόν, τὴν δρόσον τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, τὴν χάριν ὡς καὶ τὸ ἔλεος, τοῦ Σωτῆρος καὶ Λυτρωτοῦ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ...

Κυριακὴ πρωτὴ, ἡμέρα φθινοπωρινὴ ἡλιόλουστη, νομίζεις καὶ χωρίζεσθαι πεισθεῖς ὅτι χαίρεται μαζί με τὴν γῆν καὶ ὁ οὐρανός, Τριγύρω ἡ φύσις προσφέρει τὸν πλοῦτον τῆς θείας προνοίας καὶ εὐεργεσίας ἄνθρωποι, ζῶα, πτηνά, ἡ ἐμφυχος καὶ ἀψυχος φύσις χαίρονται τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία πλουσιοπάροχα τοὺς πλημμυρίζει.

Τὴν ἡμέραν αὐτὴν εἰς χωρίον τῆς Ἀττικῆς, πρόκειται νὰ τελεσθεῖν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ, τῆς ἐκεῖ εὐρισκομένης Μονῆς, τιμωμένου ἐπ' ὀνόματι τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τὴν ἡμέραν δὲ ταύτην συνέπεσε καὶ ἡ ἑορτὴ τῆς Παναγίας Σκέπτης, τῆς παντοτεινῆς προστασίας τοῦ γένους ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων. Ἡ εὐλάβεια καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν Παναγίαν, τῶν τέκνων τῆς εὐσεβείας, ἐδημιούργησαν ἐπιμελῶς καὶ ὡς ἀριάζει τὴν πνευματικὴν αὐτὴν κυψέλην, μικρὸν δεῖγμα μυριπύλου ἱεροῦ λειμῶνος, τιτῆμα τοῦ οὐρανοῦ, εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ προσφορὰν εἰς τὴν Χριστιανικὴν κοινωνίαν, πρὸς θαυμασμόν τῶν ἔργων τῆς ἀγάπης καὶ τῆς πίστεως, κατάνυξιν δὲ τῆς καρδίας τῶν ἐκεῖ προσερχομένων, ἀνάτασιν τῆς ψυχῆς των καὶ πληροφορίαν τῆς συνευδήςσεως ἐκώστου, πρὸς πνευματικὴν ἐργασίαν καὶ κατὰ Θεὸν καρποφορίαν ὡς καὶ περισυλλογὴν.

Τὸν ἱερὸν τοῦτον χώρον εἰς τὸν ὁποῖον κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐγκαίνιων πλήθην πιστῶν προσήλθον, πρὸς παρακολούθησιν τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, ἐλάμπρυνεν ὁ εὐσεβὴς ζῆλος τῶν προσερχομένων. Ἡ πίστις καὶ ἡ εὐσέβεια ἐνίκησαν τὰ ἀποστάσεις νεοὶ καὶ νέαι, μετὴν φλόγα τῆς πίστεως εἰς τὰ στήθη των, καὶ γέροντες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, μετὴν ἀντοχὴν τὴν ὁποῖαν τοὺς χάρισε ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εὐσέβεια πρὸς τὸν Θεόν, διὰ τῆς παρουσίας των, ἐσημείωσαν τὸ ἀκατάβλητον τῆς ἀνθρωπίνης θελήσεως ἄνωθεν καθοδηγου-

μένης. Μία ποιμνὴ εὐσεβῆς προσελθοῦσα πρὸς τὸν Ποιμένα τὸν Μέγα τῶν λογικῶν προβάτων, τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἵνα μετὰσχῃ τῆς σεβασμίας ἑορτῆς καὶ λαμπρᾶς πανηγύρεως.

Ὁ κατανοητικὸς Ὁρθρὸς ἐφάλη ἀπὸ πρωτὰς εἰς τὸν ἐγκαινιάζομενον ἱερὸν Ναόν, τῆς ἱερᾶς Ἀκολουθίας προέστησαν δύο Ἀρχιερεῖς καὶ πλῆθος ἱερέων μετέσχε τῆς χορείας τῶν λειτουργῶν, τὰ δὲ πλήθη τῶν πιστῶν μετὰ πνευματικῆς χαρᾶς καὶ πλήρους συγκινήσεως, παρηκολούθησαν τὰ τελούμενα.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθρου, ἡκολούθησεν ἡ καθιερωμένη Λιτανεία μετὰ τῶν προβλεπομένων ὕμνων, ψαλμῶν, εὐχῶν, περικοπῶν Ἀποστόλου καὶ Ἀγίου Εὐαγγελίου, τέλος δὲ ἐπραγματοποιήθησαν τὰ θυρανοίξια τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ ψαλλομένων ὁμοῦ ὑπὸ τοῦ Κλήρου, τῶν ἱεροφαιτῶν καὶ τοῦ λαοῦ τῶν ὕμνων: «Τὶς Θεὸς μέγας...», «Ὡς τοῦ ἔνω σπερσώματος τὴν εὐπρέπειαν...», «Οὐρανὸς πολύφωτος ἢ Ἐκκλησία...». Ἐπηρεολούθησε μετὰ πάσης λαμπρότητος ἡ τελετὴ τῶν ἐγκαινίων τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ, τοῦ καθαγιασμοῦ καὶ σπολίου τῆς Ἀγίας Τραπέζης, ὡς καὶ λοιπῶν προβλεπομένων ἐργασιῶν, κατὰ τὴν καθιερωμένην τάξιν καὶ μεγαλοπρέπειαν. Μετὰ δὲ τοῦτα ἐτελέσθη ἡ θεία Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία, ἡ πρώτη τελούμενη μυσταγωγικὴ θυσία εἰς τὸν ἐγκαινιάσθεντα ἱερὸν Ναόν, τὸ θείον τοῦτο ἐπὶ γῆς πνευματικὸν θυσιαστήριον, μετὰ τοῦ ἐπουρανοῦ συναριθμούμενον.

Τὴν λαμπρὰν ἑορτὴν καὶ θείαν πανήγυριν τῶν ἐγκαινίων τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ, ἐπλαισίωσεν ἡ ἐμπνευσμένη καὶ καρποφόρος ἐμιλία τοῦ ἱεροκλήρου, ὁ ὁποῖος τῇ εὐλογία τῶν λειτουργῶν Ἀρχιερέων, ἔλαβε τὸν λόγον. Κατὰ πρότερον ἀνεμνήσθη οὗτος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἱδρυτοῦ καὶ θεμελιωτοῦ τῆς ἐπὶ γῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν καθηγίασε διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ θυσίας Του καὶ ἀνέδειξε ταύτην: Παράδεισον νοητόν, οὐρανὸν πολύφωτον, πόλιν καὶ θρόνον τοῦ παμβασιλέως Θεοῦ, νέαν σκηνὴν φέρουσα τὸν Τίμιον ζωηφόρον Σταυρὸν εἰς σωτηρίαν πιστῶν, πηγὴν θείου ἔλεους, ποταμὸν χαρισμάτων τοῦ Παναγίου Πνεύματος κιβωτὸν καὶ παρακαταθήκην τῶν θείων θησαυρισμάτων, ταμῖον τῆς πλειάδος τῶν ἀρετῶν, πνευματικὸν ἀμπελῶνα καὶ γεώργιον θείας χάριτος, δόξαν, τιμὴν καὶ καύχημα τῶν τέκνων τῆς εὐσεβείας, χριστιανῶν τείχος καὶ ὀχύρωμα, λιμένα ψυχῶν, ἁμαρτωλῶν ἀσφαλὲς καταφύγιον, πύλιν ἀσφαλὴ ὁδηγοῦσαν πρὸς οὐρανούς τὸ ἀνθρώ-

πικρόν γένος, διὰ τῆς μετανοίας, τῆς παρακλήσεως καὶ τῆς σωτηρίας ἐλπίδος.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ ἱεροκλήρυξ ἀνεμνήσθη τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἀφιερώθη ὁ ἐγκαινισθεὶς ἱερός Ναός καὶ ἀνέπτυξε περικοπὴν ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν Ἁγίου Εὐαγγελίου, Κεφάλ. α' στίχ. 39-49 καὶ 56, κατὰ τρόπον γλαφυρόν καὶ διδακτικόν, ἡ περικοπὴ αὕτη ἀναγιγνώσκεται κατὰ τὸν Ὅρθρον εἰς πάσας τὰς Θεομητορικὰς ἐορτὰς καὶ κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Μικροῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος.

Κατ' ἀρχὴν ὁ ἱεροκλήρυξ ἀνεφέρθη εἰς τὴν μετάβασιν τῆς Θεοτόκου μετὰ τὸν Εὐαγγελισμόν της ὑπὸ τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ζαχαρίου τοῦ πατρὸς τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ἡ ὁποία εὗρισκετο εἰς πόλιν τῆς ὁρεινῆς περισχῆς τῆς Ἰουδαίας, πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς συγγενοῦς τῆς Ἐλισάβετ. Τὴν ἐπισκεψιν ταύτην ἐπραγματοποίησεν ἡ Θεοτόκος κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν της ἵνα διαπιστώσῃ ὅπως τὴν ἐπληροφόρησεν πρὸς θεδαίωσιν καὶ κατὰ τὸν Εὐαγγελισμόν της ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ, ὅτι εἰς τὴν γεροντικὴν ἡλικίαν εἶχε συλλάβει υἱὸν καὶ ἡ Ἐλισάβετ, γεγονὸς θαυμάσιον, καταπληρυντικὸν καὶ εὐχάριστον, σημεῖον τὸ ὅποιον μαρτυρεῖ τὴν θείαν ἐπίσκεψιν, θεδαίωσιν καὶ βοήθειαν.

Ἡ περικοπὴ αὕτη τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου ἐτόνισεν ὁ ἱεροκλήρυξ εἶναι κατὰ κύριον λόγον ὕμνος δοξολογίας καὶ εὐχαριστίας τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τὴν μεγάλην τιμὴν τὴν ὁποίαν ἔλαβεν πρὸς αὐτὴν ὁ Παντοκράτωρ Κύριος καὶ ἐκ πασῶν τῶν γυναικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὴν ἐξελέξε ὡς Μητέρα τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ Του τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ ἵνα πραγματοποιηθῇ ἡ θεία Του οἰκονομία πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς λυτρώσεως καὶ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου καὶ τῶν δεσμῶν τῆς ἁμαρτίας.

Ὡς ἀνοφέρεται εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν περικοπὴν, κατὰ τὴν γενομένην ἐπίσκεψιν ἡ Παρθένος Μαρία ἐχαίρεισε πρώτη μὲ λόγια εὐκρινεῖς ἀγάπης, χαρᾶς καὶ συγκινήσεως τὴν Ἐλισάβετ, κατὰ δὲ τὴν στιγμὴν τῆς ἀνταλλαγῆς τοῦ χαιρετισμοῦ ὑπὸ τῶν δύο γυναικῶν, ἕνα σημαντικὸν γεγονὸς ἐπραγματοποιήθη, τὸ ὅποιον εἶχε θείαν τὴν προέλευσιν καὶ μαρτυρίαν τῆς ἀπὸ Θεοῦ ἀντιλήψεως. Τὸ βρέφος τῆς Ἐλισάβετ — ὁ μετέπειτα Τιμὸς Πρόδρομος, κλήρυξ τῆς μετανοίας καὶ Βαπτιστὴς τοῦ Κυρίου — ἀνεπήδησε μὲ ἀγαλλίασιν εἰς τὴν κοιλίαν της καὶ ὡς ἰστορεῖ ἡ ἐν ῥὰ Παράδοσις, τοῦτο ἐγένετο εἰς προσκύνῃσιν τοῦ Θεοῦ βρέφους — τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ — τοῦ κυφορουμένου εἰς τὴν γαστέρα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Ἡ Ἐλισάβετ μετὰ τὸ θαυμάσιον τοῦτο γεγονός, πλήρης Πνεύματος Ἁγίου, τὸ ὅποιον ἐφώτισε ταύτης, ψυχὴν, καρδίαν καὶ διάνοιαν, εἶπε πρὸς τὴν Παρθένον Μαρίαν μετὰ μεγάλης χαρᾶς καὶ ἐκπλήξεως, ἀπευ-

θυνομένη μετὰ πεποιθήσεως καὶ ἀπολύτου δεδαϊότητος πρὸς τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ τὴν μακαρίαν καὶ ἀπὸ τὸν οὐράνιον Θεὸν καὶ Πατέρα ἐκλεκτὴν, τοὺς λόγους τούτους: «Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου καὶ πόθεν μοι τοῦτο ἵνα ἔλθῃ ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρὸς με;». (Λουκ. α' 42, 4). Τὸν ἀρμόζοντα πράγματι μακαρισμὸν τούτον ἀπηύθυνε πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον ἡ Ἐλισάβετ, ἐξετίμησε δὲ τὴν γενομένην πρὸς αὐτὴν μεγάλην τιμὴν διὰ τῆς ἐπισκέψεως, ἡ ὁποία δὲν ἦτο ἀπλήρ ἐπίσκεψις συγγενοῦς, ἀλλὰ ἐπίσκεψις τῆς Μητρὸς τοῦ Κυρίου τῆς τιμιωτέρας τῆς ὑπερευλογημένης, τῆς πάσης ἀνθρωπίνης φύσεως ἀγιωτέρας, τῆς μόνης Θεοτόκου, τῆς κεχαριτωμένης καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἡ ὁποία διὰ τῆς ἀγνείας, τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς ὑπακοῆς κατέστη ἡγιασμένος ναός, λογικὸς παράδεισος τῆς Παναγίας Τριάδος εὐρύχωρον χωρίον, εἰς τὸ ὅποιον ἐσκήνωσεν ὁ Ὑψιστος, ὁ Κύριος τῆς δόξης, ὁ Σωτὴρ καὶ Αὐτρωτὴς Ἰησοῦς Χριστός. Ἦτο πράγματι διὰ τὴν Ἐλισάβετ μεγάλη ἡ γενομένη τιμὴ διὰ τῆς ἐπισκέψεως ταύτης τῆς Θεοτόκου εἰς τὴν οἰκίαν της καὶ ἔπρεπε ἀνάλογος νὰ εἶναι καὶ ἡ χαρὰ, ἡ πνευματικὴ ἀγαλλίασις, ἡ ἐκδήλωσις καὶ ἡ διακήρυξις τοῦ γεγονότος, τὸ ὅποιον ἔκτοτε διὰ τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου ἀντηχεῖ μέχρι σήμερον καὶ θὰ ἀντηχῇ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας πρὸς πληροφορίαν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, συνέχισεν ὁ ἱεροκλήρυξ, μετὰ τὸν μακαρισμὸν της, τὸν γεγόμενον ὑπὸ τῆς Ἐλισάβετ, ἐξεδήλωσε καὶ ἐκείνη τὴν θαλαίαν πρὸς τὸν Θεὸν εὐγνωμοσύνην της, διὰ τὰ μεγαλεῖα διὰ τῶν ὁποίων τὴν ἐπροίκισεν Ὁτός, καὶ εἶπε πλήρης χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως, τὸν θεόπνευστον καὶ μακαριστὸν ὕμνον της: «Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον...» (Λουκ. α' 46-55). Ὁ ὕμνος οὗτος, ὁ ὁποῖος καὶ ὠδὴ τῆς Θεοτόκου καλεῖται, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας ἀποτελεῖ τὴν ἐννάτην ὠδὴν καὶ ψάλλεται κατὰ τὸν Ὅρθρον εἰς πᾶσαν τελουμένην θείαν Λειτουργίαν, μετὰ τοῦ εὐμηνίου «Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ...» ἐκτὸς ἐὰν τυπικὴ διάταξις, ὀρίξει διαφοροτρόπως. Διὰ τοῦ θεσπεσίου ὡς ἄνω ὕμνου ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος δοξολογεῖ ἐκ βάθους καρδίας καὶ καθαρᾶς καὶ πλήρους εὐφροσύνης διανοίας τὸν Θεόν, διὰ τὸ ὕψιστον μεγαλεῖον Του ἐκφράζει τὴν θαυμάσιαν εὐχαριστίαν, προσκύνῃσιν καὶ εὐγνωμοσύνην της, τὴν ἀνυπόκριτον ἀγάπην της καὶ τὴν ἀλλόγητον πίστιν της πρὸς Ἐμείνον, ὁ ὁποῖος ἠρόδωκε διὰ τοῦ Μονογενοῦς Του Υἱοῦ, ἵνα σώσῃ καὶ ταύτην καὶ τὸν κόσμον ὁλόκληρον. Ἐν συνεχείᾳ διὰ τοῦ αὐτοῦ ὕμνου πληροφορεῖ ἡ Θεοτόκος, ὅτι τὴν ἐπισκέφθη ἡ χάρις τοῦ Κυρίου τὴν ταπεινὴν καὶ ἄγνωστον μέχρι τότε δούλην Του, τὴν πτωχὴν κόρην τῆς Ναζαρέτ τὴν εὐλόγησε τὴν ἀγίασε τὴν ὕψωσε τὴν ἐτίμησε καὶ τὴν ἀνέδειξε Μητέρα τοῦ Υἱοῦ Του, ἀποτελεσματὸν δὲ πάντων τούτων ὁ μακαρισμὸς της ἀνὰ τοὺς αἰῶνας.

ὕπὸ πασῶν τῶν γενεῶν τῶν ἀνθρώπων. Καὶ τοῦτο ἐπραγματοποιήθη καὶ θὰ πραγματοποιεῖται διὰ τὰ μεγάλα τὰ ὅποια προσέφερεν εἰς ταύτην — τὴν Θεοτόκον — ἡ θεία εὐδοκία καὶ χάρις Του καὶ διὰ τὰ ὅποια, ὡς καὶ προηγουμένως ἀνεφέρθη, μακαρίζεται ἀκαταπαύστως ὑπὸ τῶν πιστῶν, εὐσεβῶν καὶ ἐναρέτων ἀνθρώπων, οἱ ποῖοι πιστεύουν εἰς τὴν ἀχραν συγκατάθεσιν καὶ ἐνανθρώπησιν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, πρὸς τοὺς ὁποίους καὶ παρέχει Οὗτος τὸ πλοῦσιον καὶ σωτήριον ἔλεός Του, αἰώνιος. Ἐπισημαίνει κατ' ἀκολουθίαν ἡ πανάρχαντος Θεοτόκος διὰ τοῦ ὕμνου τῆς ὄντι, διὰ τῆς παντοδυναμίας Του ὁ Κύριος, ὡς κρατοῦς καὶ τιμωρὸς κατανικᾷ πᾶσαν κακίαν καὶ τιμωρεῖ δικαίως τοὺς ἀσεβεῖς καὶ ὑπερηφάνους· εἰς δὲ τοὺς δυνάστας, τοὺς ἀλαζόνες καὶ ματαιόφρονες, ἀνατρέπει τὰ πονηρὰ σχέδια τῆς ψυχῆς των, τοὺς κατακρημνίζει ἀπὸ τοῦ θρόνου τῆς ματαιοδοξίας των, τοὺς ταπεινώνει, τοὺς συντρίβει καὶ τοὺς διασκορπίζει, ὥπως ἀδιαφύκτως πληροφροῦν κατὰ καιροῦς ἡ ἱστορία. Ὁ Κύριος ὁφείλει δικαίως τοὺς πιστοὺς καὶ ταπεινοὺς, οἱ ὅποιοι ἔχουν πλοῦσιον τὸ πνευματικὸν φρόνημα· τοὺς εὐεργετεῖ· τοὺς παρέχει ἀνὰ τοὺς αἰῶνας, τὰ ἐπιγεια καὶ ἐπουράνια ἀγαθὰ Του, τὰς πνευματικὰς καὶ σωτηριώδεις δωρεὰς πλουσίως· ἀπ' ἐναντίας τοὺς πλουσίους διὰ ἱλικῶν ἀγαθῶν, σκληροκαρδίους καὶ ἀνελεήμονας, τοὺς ἀποξενώνει τῶν πνευματικῶν ἀγαθῶν καὶ τοὺς ἐγ καταλείπει, ὡς στερουμένους τοῦ θησαυροῦ τῆς ἀρετῆς· τελικὰ ἀποστερεῖ τοὺς τοῦ Θεοῦ χάριτος, τὸ τέλος τῆς ὁδῆς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τὴν ὁποίαν ὁλοκληρωμένην ἐπρόφεραν τὰ χαριτόδωρα καὶ πνευματοκίνητα χεῖλη τῆς, καὶ ἡ ὁποία κατὰ μέρος ἀνεπτόχθη προηγουμένως ἐκτεταμένως, ἀναφέρεται καὶ ὁμολογεῖται ὑπὸ ταύτης, εἰς τὴν δόξασιν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὑπόσχεται πρὸς τὸν πατριάρχην Ἀβραάμ καὶ τοὺς ἀπογόνους του, ὅτι ἡ προστασία, ἡ βοήθεια, ἡ σωτηρία καὶ τὸ ἔλεός Του θὰ εἶναι διαρκές, ἡ δὲ λύτρωσις καὶ ἡ ἐκ ταύτης σωτηρία ἀπὸ παντὸς πειρασμοῦ καὶ κινδύνου, πάντων τῶν δικαίων καὶ εὐσεβῶν, ὑπὸ τῆς θείας δικαιοσύνης Του πραγματοποιουμένη μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων. Ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης ὑποσχέσεως, ἐκτὸς τῆς κατὰ καιροῦς προστασίας καὶ εὐεργεσίας, «ὅτι ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου...», (Γαλ. δ' 4) καὶ ἡ θεία συγκατάθεσις καὶ ἐνανθρώπησις τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Συμπέρασμα: Προσευχή, ταπεινότης, πίστις, ὑπομονή, δοκιμασία, ἐλπίς, ἀγάπη εἰς τὸν Θεὸν προσφερόμενα, προσκαμίζουσιν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸν εὐσεβῆ τὴν δικαιοσύνην, τὴν προστασίαν, τὴν πνευματικὴν ὕψωσιν, τὸ πλοῦσιον ἔλεος παρὰ τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ, καὶ τὴν μακαριότητα ἐπισημαίνουσιν. Ἀσέβεια, ψεῦδος, μῖσος, φιλαργυρία, κλοπή, ἀπάτη, ὑπερηφάνεια καὶ πᾶσα ἑτέρα κακία, κίνητρον ἔχουσα τὴν ἀμαρτίαν, ἀπομακρύνουσιν τὸν ἀσεβῆ ἄνθρωπον ἀπὸ τῶν

Θεόν, καὶ πρὸς τὸν κρημινόν, τὴν ἀπώλειαν καὶ τὴν συντριβὴν ὁδηγοῦν.

Καὶ ἐπεράτωσε τὸν λόγον ὁ ἱεροκλήρυς: Τὸν ἱερὸν τοῦτον Ναόν, εἶπε, τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τὸν ὅποιον ἡ θεία χάρις καθηγίασε σήμερον διὰ τῆς δυνάμεως καὶ ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῶν εὐχῶν καὶ δεήσεων τῶν παρισταμένων, κλήρου καὶ λαοῦ, ἐνώσῃ Κύριος ὁ Θεὸς μετὰ τοῦ ἐπουρανίου Θεοστατήρου, καταστήσῃ τοῦτον οὐρανὸν πολύφωτον, ταμίον τῆς χάριτος, πόλιν καὶ λιμένα σωτηρίας, ἀμαρτωλῶν ἀσφαλὲς καταφύγιον καὶ πάσης ἄλλης ἀνάγκης καὶ θλίψεως, ἵνα πρὸς τὸ σκήνωμα τοῦτο τῆς δόξης τοῦ Κυρίου πάντες προσερχόμενοι, ὡς καὶ πρὸς πάντα ἱερὸν Ναόν, διὰ τὴν τέλει τῆς θείας καὶ ἀγαπαικτοῦς προσταγωγίας, καὶ παριστάμενοι ἐκεῖ μετὰ πίστεως, εὐλαβείας, εὐπρεπείας, ἀπολύτου συναισθημάτων τῆς ἱερότητος τοῦ χώρου, εἰλικρινοῦς κατανώξεως καὶ τῆς ἐπιβαλλομένης τάξεως ὡς καὶ ἡσυχίας, ὡς ἐν σῶμα καὶ μία ψυχῇ, διὰ τῆς κοινῆς προσειχῆς ἐνομιμένοι· τὸν ἁγιασμὸν ποριζόμεθα μετέχμεν δὲ ἀξίως τῆς θείας κοινωνίας τῶν ἀχράντων Μυστηρίων, εἰς ἀφεσιν ἀμαρτιῶν καὶ τῆς αἰώνιου μακαριότητος κληρονομίαν, Πρὸς τοῦτο ὁ Κύριος διὰ τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου, παραγγέλλει καὶ πληροφροῦν πᾶσαν χριστιανικὴν ψυχὴν καὶ καρδίαν: «Ὁς γὰρ εἰσι δύο ἢ τρεῖς, συνηγμένοι εἰς τὸ ἔμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν» (Ματθ. ιη', 20). Πιστοὶ πάντες εἰς τὴν θεῖαν ταύτην Εὐαγγελικὴν προτροπὴν καὶ ἐντολήν, τὸ σωτήριον τοῦτο ἁγιογραφικὸν λόγιον τοῦ Κυρίου, πειθαρχοῦμεν κατὰ προαίρεσιν καὶ καθαρὰν συνειδήσιν, προτρέπομεθα δὲ πάντοτε εἰς τὴν κατὰ κανὸνα πληρὴν ἐφαρμογὴν τῶν σωτικῶν παραγγελμάτων τούτων, ἔτοιμοι πάντοτε ὡς τέκνα τῆς εὐσεβείας καὶ ἐργάται τοῦ ἐπὶ γῆς πνευματικοῦ ἀμπελώνου τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, διὰ τὴν προσέλευσιν εἰς τὸν Οἶκον Κυρίου πρὸς προσφορὰν τῆς ὀφειλομένης λατρείας, τῆς ἁγίας Ἀναφορᾶς πρὸς τὸν πανοικτίρμονα Θεὸν καὶ Κύριον, τὸν χορηγὸν τῶν ἀγαθῶν καὶ τοῦ πλουσίου ἔλεους τὸν ἀνυψήτορα, τὸν ὁδηγὸν καὶ φύλακα πάντων τῶν ἀνθρώπων τῶν ἐπικαλουμένων Αὐτόν, κατὰ τὴν σύναξιν καὶ κοινὴν προσευχήν, ὡς ἐν μέσῳ αὐτῶν παριστάμενον κατὰ τὴν θεῖαν Του παραγγελίαν. Καὶ κατέληξεν ὁ ἱεροκλήρυς μετὰ τὸν ὕμνον: «Ὁδρανὸς πολύφωτος ἡ Ἐκκλησία, ἀνεδείχθη ἅπαντας, φωταγωγοῦσα τοὺς πιστοὺς· ἐν ᾧ ἑστώτες κραιβάλομεν· Τοῦτον τὸν οἶκον στερέωσον Κύριε».

Ὁ ὕμνος οὗτος ἐπαναλαμβάνετο παρὰ τῶν παρισταμένων εἰς τὴν ἱερὰν τελετήν, τὴν εὐλογημένην ἐκαίνην ἡμέραν τῶν ἐγκαινίων, ἀντιλαλοῦσε δὲ ἡ ὕμνωδία εἰς τὴν περιοχὴν καὶ ὡς θυμολογία εὐγνωμοσύνης ἀνέβαιεν εἰς τὸν οὐρανόν. Ἡ χαρὰ καὶ ἡ πνευματικὴ ἀγαλλίασις διεκρίνετο εἰς τὰ πρόσωπα πάντων. Ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου, τὸ θεῖον Ἀντίδωρον εἰς τὰς χεῖρας των, τὸ μαρτύριον τοῦτο τῆς οὐρανόθεν ἐ-

‘Απ’ τὰ βάδη τοῦ Νόμου

Εὐσέβεια καὶ Ἑνότης

Ἡ ἔννοια τῆς εὐσεβείας ὡς τμήμα τῆς Πίστεως, εἶναι ἡ ἔννοια τῆς ὑπακοῆς καὶ τῆς ὑποταγῆς.

Πρέπει γὰρ ὑποτασσόμεθα εἰς τὸν Ἀρχηγὸν μας Χριστὸν καὶ εἰς τοὺς Ἁγίους Αὐτοῦ καὶ εἰς ὅτι διακελεύουσιν καὶ προστάτουν, ἐπειδὴ ἐκ τῆς ὑποταγῆς καὶ τῆς ὑπακοῆς ἐπιτυγχάνοιμε τὴν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας,

Τοιοσποτρόπως ἡ εὐσέβεια εἶναι τὸ ἓνα σκέλος τῆς Πίστεως καὶ τοῦτο λέγεται Ὁρθοδοξία, ἡ ὁποία ἐννοεῖ τὴν ἐκουσία ὑποταγὴν εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ ὁποῖον ὠμύλησεν εἰς τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς διαδόχους Αὐτῶν, ὅπου ἀφῆραν εἰς ἡμᾶς Νόμον Αἰώνιον Νόμον Ἀθάνατον, ἕως συντελείας τῶν Αἰώνων.

Τοῦτος ὁ Νόμος εἶναι τὰ προστάγματα τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας, βάσει τῶν ὁποίων θεμελιούται ἡ ἐνότης τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας.

Αὕτη ἡ Ἑνότης εἶναι Μέγα Δόγμα, διότι εἰς τὸ σύμβολον τῆς Πίστεως λέγομεν «...καὶ εἰς ΜΙΑΝ Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν...»,

Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἡ εὐσέβεια εἶναι ὁ βασικὸς καὶ θεμελιὸς λίθος τῶν ἀρετῶν, ἐπειδὴ δι’ αὐτῆς ἐπιτυγχάνεται ἡ ἑνότης τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπλοῦστερα, τὸ θέμα ὑλοποιεῖται διὰ τῆς τυφλῆς ὑπακοῆς καὶ ὑποταγῆς εἰς τοὺς Νόμους τῆς Ἐκκλησίας καὶ κατὰ συνέπειαν εἰς τὴν Ἱεραρχίαν τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας.

Πᾶσα παρακοή ἢ ἀνυποταγὴ ὑπονομεύει τὴν Ἀνταρσίαν, τὴν Ἐπανάστασιν, εἴτε αὕτη εἶναι ἐκδηλὸς, ἢ ἄδηλος.

Διὰ τοῦτο εἶναι πρῶτιστος ἀρετὴ οἱ λαῖκοι νὰ σέβονται τοὺς ἱερεῖς, τοῦτοι δὲ τὸν Ἐπίσκοπον καὶ ὅλοι ὁμοῦ τὴν Ἱεράν καὶ Ἁγίαν Ἡμῶν Σύνοδον, ὥστε ὡς μία δύναμις, ὡς ἓνα καὶ κοινὸν Πνεῦμα νὰ ἐπιτυγχάνεται ὁ Ἅγιος κατὰ τοῦ Ἀντιχρίστου,

πισκέψας τὴν ὁποίαν καὶ ἐπεσφράγιζε πλήρεις δὲ πάντες πνευματικῆς ἀνατάσεως, τὸν οὐρανὸν ἐνατενίζοντες καὶ διὰ τοῦ σημείου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ σημειούμενοι, ἐπρόφερον τὰ χεῖλη των τὸν ψαλμικὸν στίχον τοῦ Προφητάνακτος Δαβὶδ: «Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε! πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας» (Ψαλμ. ΡΓ’ στίχ. 24), εἰς ἔνδειξιν δοξολογίας πρὸς τὸν Θεόν, δι’ ὅσα θαυμαστά εἶδον καὶ ἤκουσαν. Ἀμήν.
Δεκέμβριος 1978.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Σ. ΚΑΡΒΕΛΙΑΣ

Ἀκριβῶς ἡ σημερινὴ ἐποχὴ τοῦ Αἰῶνος μας, εἶναι ἡ ἐποχὴ τῆς Ἀσεβείας, ὅπου μυριάδες μυριάδων ἀπεστάτησαν τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἐπειδὴ τὸ πλεῖστον ἐξ αὐτῶν ἔχει πλήρη ἄγνοια καὶ τῆς ἀπλῆς ἐν κατανοήσει Ὁρθοδόξου Πίστεως.

Τὸ ἀπλοῦν καὶ φυσικὸν τοῦ πράγματος εἰς τὴν λύσιν εἶναι τοῦτο: Πᾶσα Ἀποστολικὴ Διακονία πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν εὐλογία τῶν Πατέρων τῆς Ἁγίας Ἡμῶν Ἐκκλησίας, ὥστε ὁ ἐπιδιωκόμενος συντονισμὸς θεμελιεῖ τὴν Ἐρήνην καὶ τὴν Εὐσέβειαν ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ἁγίας Ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Οὕτω τὸ κοινὸν φρόνημα δημιουργεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς πνευματικῆς κοινωνίας, αἱ δὲ λίθοι τῶν ἀρετῶν, τῆς ἠυσίας, τῆς ἀγάπης, τοῦ ἐλέους, τῆς συγχωρήσεως καὶ πολλῶν ἄλλων, οἰκοδομοῦν τὴν καλῶς ἐννοουμένην Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Ἄλλως, πᾶσα μορφὴ ἀγάπης ἢ ἀλλῆς πῶς ἀρετῆς, ἐκτὸς τῶν Νόμων τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἀσεβῆς ἐκδήλωσις λογίζεται ἐναντι τῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Οὕτω ὅλοι οἱ αἵρέσεις καὶ αἱ κακοδοξίαι αἱ ὁποῖται Ἀνταρσία, καὶ Ἐπανάστασιν ὑποῦλον καὶ πονηρὰν καὶ κακὸν ἐσπερώσαν, δὲν ἐπαφάν θεατικῶς νὰ διδάσκουν ἀσεβῶς, ἐκτὸς τῆς Μάνδρας τῆς νοητῆς τῆς Ἁγίας Ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Αὕτη ἡ ἀσεβῶς διδασκαλιὰ Ἀγάπη θεωρεῖται «καπηλεία» τοῦ Ἱεροῦ Νόμου, διότι πλήθῃ λαοῦ παρασύρονται ἀκούσια ἐκτὸς τῆς νοητῆς κιβωτοῦ, ἡ δὲ παρακοὴ ταύτη ἐπιφέρει ἀκαριαῖον πνευματικὸν θάνατον, τὸν δεῦτερον λεγόμενον,

Εἰδοποιήσεις

Οἱ Ἡμεροδείκται Τοίχου καὶ τσέπης τοῦ ἔτους 1979 ἐξετυπώθησαν μὲ πλουσίαν καὶ ἐκλεκτὴν ὕλην.

Παρακαλοῦνται οἱ Ἐφημέριοι καὶ οἱ Πρόεδροι τῶν ἐνοριῶν, Κοινοτήτων καὶ παραρτημάτων Ἑλλάδος καὶ ἐξωτερικοῦ, νὰ φροντίσουν διὰ τὴν παραλαβὴν καὶ διάδοσιν τούτων.

Τιμὰι τοίχου δραχ. 18.

Τιμὰι τσέπης δραχ. 10.

Ἡ στήλη τοῦ Πρεσβύτερου

Ὁ Ἐφημέριος καὶ τὸ Δωδεκαήμερον τῶν ἑορτῶν

«Οἱ καλῶς προσετώτες πρεσβύτεροι διπλῆς τιμῆς ἀξιούσθωσαν, μάλιστα οἱ κοπιῶντες ἐν λόγῳ καὶ διδασκαλίᾳ» (Α' Τιμ. Ε' 17).

Πλησιάζουν καὶ πάλιν οἱ Μεγαλάνημες ἑορτὲς τῆς Ὁρθόδοξου Πίστεως καὶ ἔχουν αὐτὲς καθαρῶς πνευματικὸν χαρακτήρα καὶ ὄχι μόνον κοσμικόν, ὥπως πολλοὶ μὲ διάφορα μέσα καὶ τρόπους προσπαθοῦσαν νὰ δημιουργήσουν γὰ νὰ μὴ συντελεῖται ὁ ἐπιδιωκόμενος σκοπὸς αὐτῶν. Καὶ ἔτσι ἐλλέπειεν πολὺ λάκις Χριστοῦγεννα ΧΩΡΙΣ ΧΡΙΣΤΟΝ!

Γι' αὐτὸ καθήκον παντὸς ὑπευθύνου Πρεσβύτερου, νὰ προσδίδῃ ἰδιαιτάτην ἔμφρασιν καὶ σημασίαν εἰς τὶς Γιορτὲς ποὺ ἀρχίζουν, ἀπὸ τὴν Γέννησιν τοῦ Θεανθρώπου καὶ κατακλείονται μὲ τὴν Σύναξιν τοῦ Μεγάλου Προφήτου καὶ Βαπτιστοῦ τοῦ Κυρίου μας.

Κατ' ἐξοχὴν οἱ Γιορτὲς τῶν Χριστοῦγέννων ἔχουν παγκόσμιον ἑορτασμὸν. Ἀκόμη καὶ ὅλοι οἱ αἰρετικοὶ παντοῖαν ἀποχρώσειν, δίδουν ἔγτονον ἑορταστικὸν χαρακτήρα σ' αὐτὲς, ἔστω καὶ ἂν κατὰ κανόνα, γιορτάζονται ἀπὸ αὐτοὺς πολὺ κοσμικά.

Στὴν Ὁρθόδοξον Ἑλλάδα μας, δίνουμε τὸν ἀνάλογον ἑορταστικὸν τόνον μὲ προεκτείνουσα ἐκδήλωσιν ΤΟΝ ΑΓΙΑΣΜΟΝ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ μας διὰ τῆς Μεταλήψεως τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, καὶ πρωταρχικὸν σκοπὸν τὸν ἁγιασμὸν καὶ ψυχικὴν ἀνάτασιν ἀπάσης τῆς κατ' οἶκον Ἐκκλησίας, δηλ. τῆς Χριστιανικῆς οἰκογενείας.

ΚΑΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝ ΙΕΡΟΝ ΚΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΙΝ ΕΠΙΒΕΒΑΗΜΕΝΗΝ, ὁ Ἐφημέριος, ὁ πρεσβύτερος, πρέπει νὰ πρωτοστατήσῃ γιὰ τὴν ἀπόλυτον ἐπιτυχίαν τοῦ ἑορτασμοῦ αὐτοῦ ὥπως ἀκριβῶς πρέπει καὶ ἐπιβάλλεται. Οἱ πιστοὶ θὰ προσέλθουν στοὺς Ναοὺς καὶ θὰ πρέπει νὰ νοιώσουν ΕΝΤΟΝΑ τὴν ἑορταστικὴν ὄψιν ὅλου τοῦ διάκασμου τοῦ Ναοῦ. Τὰ πάντα θὰ πρέπει νὰ ἀπαστρέψουν ἀπὸ καθαριότητα, τάξιν καὶ εὐπρέπειαν. Σ' αὐτὰ ὅλα θὰ ἐπιβλέπῃ καὶ θὰ πρωτοστατῇ ὁ Ἐφημέριος. Μὴ περιμένῃ τὸν νεοκρόνον καὶ τοὺς ἐπιτρόπους του νὰ λάβουν πρωτοβουλίαν, γι' αὐτὸ ἄς φροντίσῃ νὰ δώσῃ πρῶτος τὸ παράδειγμα τοῦ «καπιῶντος», μετὰ προθυμίας καὶ ἐνθουσιασμοῦ γιὰ τὸν ὡς ἄνω ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν. Τὸ ΙΕΡΟΝ ΒΗΜΑ, ἄς λάμπῃ ἀπὸ καθαριότητα, ἡ Ἀγία Τράπεζα καὶ ἡ ἁγία Πρόθεσις ἄς εἶναι εὐπροσπισμένες μὲ ἑορτια καλὺμματα ποὺ θὰ δείχνουν ὅλον τὸν ζῆλον μὰ

καὶ τὴν συγκίνησιν τοῦ Ἐφημερίου γιὰ τὶς Γιορτὲς. Στὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Ναοῦ ἄς ὑπάρχουν ἀψίδες μὲ τὸ ὁμοιογενὲς καὶ ὁρθόδοξον στολισμὸν: τὶς μυρτιές, ποὺ μὲ τὸ ἀπαλὸ ἄρωμά τους συντελοῦν στὴν συγκίνησιν καὶ τὸ ἱερὸ δέος μέσα στὸν ἱερὸν χώρον τοῦ Ναοῦ. Στὸ κέντρον ἀκριβῶς τοῦ Ναοῦ ἄς ὑπάρχῃ κατ' ὅλο τὸ διάστημα τῶν ἑορτῶν ἡ ἀνάλογος ἱερὰ Βίβλων τῆς ἡμέρας, στολισμένη ἐπάνω σὲ κάποιο προσκυνητάρι ἢ «δισκέλι». Ἔτσι βλέπει ὁ πιστὸς ποῖα γιορτὴ τιμᾶται τὴν ἡμέρα ποὺ προσέρχεται εὐλαβῆς προσκυνητῆς.

Λίγα λόγια κατάλληλα γιὰ τὴν ἡμέραν, ἐφ' ἧσον μπορεῖ ὁ Ἐφημέριος, ἄς πῇ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, γιὰ νὰ θερμάνῃ καὶ ἐνθουσιάζῃ τοὺς πιστοὺς του, γιὰ νὰ καταλάβουν πρὸ πάντων, τὴν ἀξίαν καὶ σημασίαν τῆς γιορτῆς.

Ἀλλὰ ἂν αὐτὰ ὅλα εἶναι Οἱ ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ τοῦ πρεσβύτερου, κατὰ τὶς ἁγίες ἡμέρας τοῦ Δωδεκαημέρου, ὑπάρχουν καὶ οἱ ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΤΟΥ, Δηλαδή, ἐκτὸς τοῦ Ναοῦ. Σὰν φιλόστοργος πνευμ. πατέρας θὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ τοὺς δι' εὐλόγους αἰτίας ἀπολειφθέντας, δηλ. γιὰ ὅλους ἐκείνους ποὺ κάποια ἀρρώστεια, κάποιο πένθος μεγάλο τοὺς κράτησε μακριὰν τῆς κοινωνίας τῶν ἑορτῶν αὐτῶν.

Θὰ βρῇ καιρὸν νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ, νὰ τοὺς προσφέρῃ τὸ ἀντίδωρον καὶ κάποιο «σταυρολούλουδο», κάποιο φυλλάδιον ὁρθόδοξον, ἀκόμη τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας», γιὰ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ καταβάλλεται κάθε φιλότιμη προσπάθεια παρὰ τῶν πρεσβυτέρων μας γιὰ τὴν διάδοσιν τῆς ἀνάμεσα στοὺς πιστοὺς μας.

Ἐπίσης ὁ ἴδιος ὁ Ἐφημέριος θὰ ἐνδιαφερθῇ κατὰ τὴν λειτουργίαν τῆς Πρωτοχρονίᾳς καὶ κατὰ τὸ τέλος αὐτῆς, νὰ κόψῃ τὴν πατροπαράδοτη «Βασιλόπιττα» σὰν σὲ μιὰ εὐρύτερη οἰκογένεια, ποὺ ἀποτελεῖ ἡ ἐνορία του. Καὶ εἶναι τοῦτο δυνατόν νὰ γίνῃ! Διότι μόλις τοῦτο τὸ ἀναγγεῖλῃ στὰ πλήρωμά του, ἀμέσως θὰ δρεθοῦν οἱ πρόθυμοι πιστοὶ γιὰ νὰ φέρουν μερικές, ὥστε ἔτσι νὰ διατηρηθῇ τὸ πατροπαράδοτον τοῦτο ἔθιμον ποὺ κρατήθηκε ἀκόμη καὶ στὰ ἐσθλὴ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ αἰῶνας ὁλοκλήρους καὶ εἶναι ἔθιμον χριστιανικὸν ἀπὸ τὸν 5ον ἀκόμη χριστιανικὸν αἰῶνα καὶ ὄχι ἔθιμον νεώτερον, ἢ τῆς Δύσεως, ἢ νεωτερικόν.

Ἀς μὴ ξεχάσῃ νὰ ἀλληλογραφήσῃ ἑορτικῶς καὶ νὰ εὐχηθῇ ξενητεμένους ἐναρτίας του, ζητώντας κα-

Ἡ Ἐκκλησία μᾶς καταπιέζει λένε οἱ παλαιομερολογίτες

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀσχολήθηκε μὲ τὸ πρόβλημα τῆς ὑπάρξεως πολυαριθμῶν ἡσυχαστηρίων καὶ μετοχιῶν, στὴ περιοχὴ τῆς Ἀττικῆς ἰδιαίτερως, τῶν παλαιομερολογιτῶν, ὅπως τονίζεται σὲ ἐπίσημο ἀνακοινωθέν.

Ἡ Δ.Ι.Σ. ἀνέθεσε τὴν μελέτη τοῦ «προβλήματος» στοὺς μητροπολίτες Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἀνθίμο καὶ Δημητριάδος κ. Χριστόδουλο. Ἀπεφάσισε νὰ στείλῃ ἐνημερωτικὴ ἐγκύκλιο στὸ ποιμνιο, ἐνῶ ἐξήγγησε ὅτι:

• «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διὰ παλαιότερων ἀποφάσεων τῆς, ὄχι μόνον δέχεται εἰς τοὺς κόλπους τῆς τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, ἀλλὰ καὶ θέτει εἰς τὴν διάθεσίν των ἐφημερίους ἱερεῖς διὰ τὴν κάλυψιν τῶν λατρευτικῶν καὶ μυστηριακῶν τῶν ἀναγκῶν».

ΟΡΘΟΣΚΕΤΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Δριμυτάτῃ ἐπίθεσι ὅμως ἐξάπλυσαν χθὲς οἱ παλαιομερολογίτες, οἱ ὁποῖοι, μὲ τηλεγράφημά τους διαμαρτυρόντα πρὸς τὴν Κυβέρνησι καὶ τὸν Τύπο.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ. (Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί) κ. Αὐξέντιος καὶ ὁ γραμματεὺς

τῆς Συνόδου κ. Θ. Μαργιόλης, μόλις ἐπληροφορήθησαν τὰ λεχθέντα στὴν Σύνοδο τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας, δήλωσαν καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ἡ κρατικὴ Ἐκκλησία κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐπταετίας ἐξέδωσε παρόμοια ἐγκύκλιο, ποὺ κυκλοφόρησε ἡ Σύνοδος τοῦ κ. Γερωνύμου. Καὶ τότε δὲν ἐκάρφη τὸ φρόνημα τῶν πιστῶν τοῦ πατρὸς ἡμερολογίου. Ὁ ἀγὼνας τῆς Ὀρθοδοξίας, κατὰ τὰς παραδόσεις, συνεχίζεται.

«Τώρα, ὅμως, μὴ τέτοια ἀπόφασι ἔρχεται σὲ πλήρη ἀντίθεσι καὶ μὲ τὰ περὶ θρησκευτικῆς ἐλευθερίας ἀρθρα τοῦ Συντάγματος. Ὅταν ὁ ξενοκίνητος Χιλιεσμός μπορεῖ νὰ δρᾷ ἐλευθέρως, οἱ ὁπαδοί του νὰ θρησκεύωνται καὶ νὰ ἀπαλλάσσωνται ἀπὸ τὴν ἐνοπλὴ στρατιωτικὴ θητεία, εἶναι κοινὸ νὰ διώκωνται οἱ παλαιομερολογίτες. Ἐμεῖς θὰ συνεχίσουμε τὸν ἀγῶνα».

Ὅπως εἶναι γνωστό, ἡ παλαιομερολογιτικὴ παράταξι τῶν Γ.Ο.Χ., ποὺ ἡγεῖται ἡ Σύνοδος τοῦ ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξέντιου, ἔχει περισσότερα ἀπὸ 100 μοναστήρια, μετόχια καὶ ἡσυχαστήρια στὴν περιοχὴ Ἀττικῆς. Τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοὺς ἀνέρχονται, σύμφωνα μὲ στοιχεῖα ποὺ μᾶς ἔδωσαν, σὲ 500.000.

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ 12.12.78

Β. Α. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

ταλλήλως τίς διευθύνσεις των, γιὰ νὰ νοιώσουν καὶ αὐτοὶ κάποια ἰδιαίτερη συγκίνησι, παίρνοντας δυὸ λόγια ἀγάπης Χριστοῦ, ἀπὸ τὴν Πατρίδα ποὺ τόσο νοσταλγοῦν, εἶναι γενικῶς οἱ ξενητευμένοι μας. Μιὰ καρτερίδα μὲ τὴν Γέννησι τοῦ Κυρίου ἀκόμη μιὰ ἐπισκεψίς μὲ ἕνα θύμιλον χριστιανῶν σὲ ὑδρύματα τοῦ πόνου ἢ φυλακῆς, θὰ ἀποδείξουν ὅτι ὑπάρχει ΜΙΑ ΖΩΝΤΑΝΗ ΕΝΟΡΙΑ ποὺ γνωρίζει νὰ ἐπιτελῇ τὸν προορισμὸν τῆς καὶ τὸ καθήκον τῆς, ὅπως πρέπει καὶ μὲ ἐπιτυχίαν πολλήν.

Ὅλα αὐτὰ, φίλτατε καὶ Ἐμιώτατε Πάτερ, εἶναι καθήκοντά σου καὶ πρωτοβουλία δική σου ὥστε μὴ περᾶς σου οἱ Γιορτὲς μὲ μιὰ ἀχαρῆ, τυπικὴ, βουδὴ καὶ νεκρὰ ἐπιτέλεσι θεδιασμένων ἐφημεριακῶν ὑποχρεώσεων καὶ καθήκοντων, γιὰτὶ ἔτσι ΔΕΝ ΤΟΝ ΝΟΙΩΘΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ, ΔΕΝ ΤΟΝ ΦΕΡΝΟΜΕΝ ΚΟΝΤΑ ΜΑΣ. ΔΕΝ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΨΥΧΙΚΗΝ ΜΑΣ ΦΑΤΝΗ! Ἀλλὰ τὸν διώχνουμε, Καὶ τοῦτο εἶναι ἀντίθετο πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν τοῦ Ἱεροῦ μας Ἀγῶνος ὡς Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Γιὰτὶ ἐμεῖς ζητοῦμε καὶ ἐπιδιώκουμε ΑΛΗΘΙΝΑ ΝΑ ΓΕΝΝΗΘΗ Ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ ΣΤΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ. Εἴθε.

Ε. Α. Χ.

ΟΣΙΟΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Ο ΕΝ ΑΛΑΣΚΑ

(1756 — 1837)

Βίος καὶ Ἀκολουθία

- Πόνημα καὶ ἐκδόσις Ἱ. Μονῆς Ἀγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, φυλὴ Ἀττικῆς.
- Ἐκδόσις καλαίσθητη, 17 X 24 ἐκ., σελ. 88.
- Χαρτί πολυτελείας, πηγαῖται μόνον 50 δρχ.
- Ἀποστέλλεται χωρὶς ἐπιβάρυνσι ταχ. ἐξόδων.
- Τηλεφωνῆστε: 24.60.851.

«Ὅπως ἀνακοινώθηκε ἐπίσημα

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ ΓΙΑ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΕΣ

**Θά συνταχθεῖ ἐγκύκλιος, μετὰ τὴν ὁποία θά ἐξηγεῖται ὅτι
πολλές ἀπ' τὶς ἐνέργειές τους εἶναι παράνομες**

ΑΘΗΝΑ, 11.— Ἡ διαρκὴς ἱερὰ σύνοδος ἐτοιμάζεται γιὰ μιὰ ἀπ' εὐθείας ἀναμέτρηση μετὰ τοὺς παλαιοημερολογίτες τῆς Ἑλλάδος, ποῦ, ὅπως οἱ ἴδιοι ὑποστηρίζουν, ἔχουν πλείονο περισσότερο ἀπὸ μισὸ ἐκατομμύριο ψυχές.

Μετὰ ἀπόφασή της ἡ διαρκὴς ἱερὰ σύνοδος ἀνέθεσε στοὺς μητροπολίτες Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἀνθίμο καὶ Δημητριάδος κ. Χριστόδουλο, νὰ συντάξουν τὸ κείμενο μιᾶς ἐγκυκλίου τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὸν ἑλληνικὸ λαό, ὅπου ἀνάμεσα σ' ἄλλα, θά τονίζεται, ὅτι πολλές ἀπὸ τὶς ἐνέργειες καὶ δραστηριότητες τῶν παλαιοημερολογητῶν εἶναι ἀντικανονικὲς καὶ παράνομες, ἐνῶ θά καταγγέλλεται ἀκόμη, καὶ ὅτι ἓνα πολὺ μεγάλο μέρος ἀπὸ τοὺς κληρικούς τους, εἴτε εἶναι καθαιρεμένοι γιὰ σοβαρὰ παραπτώματα ἀπὸ τὴν ἐπίσημην ἐκκλησίαν, ὅπου προηγουμένως ὑπηρετοῦσαν, εἴτε ἔχουν χειροτονηθεῖ ἀπὸ καθαιρεμένους μητροπολίτες.

Ταυτὸχρονα θά ἀναφέρεται στὴν ἐγκύκλιον ὅτι ἡ ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, σύμφωνα μετὰ παλιότερες ἀποφάσεις της, ὅχι μόνον δέχεται στοὺς κόλπους της τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, ἀλλὰ καὶ θέτει στὴ διάθεσίν τους ἱερεῖς σὺν ἐφημερίους, γιὰ τὴν κάλυψιν τῶν λατρευτικῶν καὶ μυστηριακῶν ἀναγκῶν τους, ἀρκεῖ οἱ ἴδιοι νὰ τὸ ζητήσουν.

Ἀφορμὴ γιὰ τὴ συζήτηση τοῦ θέματος αὐτοῦ ἀπετέλεσε μιὰ ἀναφορά τοῦ Μητροπολίτη Μεσογαίας, σχετικὰ μετὰ τὴ δραστηριότητα τῶν πολυάριθμων ἡσυχαστηρίων καὶ μετοχιῶν τῶν παλαιοημερολογητῶν, ποῦ λειτουργοῦν στὴν περιοχὴ Ἀττικῆς. Ὑπολογίζεται ὅτι μόνον στὴν Ἀττικὴ εὑρίσκονται πρὸς λειτουργίαν περισσότερα ἀπὸ ἑκατὸ μοναστήρια, ἡσυχαστήρια ἢ μετόχια τῶν παλαιοημερολογητῶν, ποῦ αποτελοῦν, ὅπως χαρακτηριστικὰ ἀναφέρεται, «πηγὲς χρυσοφόρες».

Ἀπὸ τὴ διαρκὴ ἱερὰ σύνοδο ἀνακοινώθηκαν σχετικὰ τὰ ἑξῆς:

«Ἡ διαρκὴς ἱερὰ σύνοδος ἡσχολήθη μετὰ τὸ πρόβλημα τῆς υπάρξεως πολυαριθμῶν ἡσυχαστηρίων καὶ μετοχιῶν εἰς τὴν περιοχὴν Ἀττικῆς, ἰδιαιτέρως τῶν παλαιοημερολογητῶν. Ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ, καθὼς καὶ ἐπὶ πολλῶν ἄλλων ἀντικανονικῶν καὶ παρα-

νόμων πράξεων τῶν παλαιοημερολογητῶν, ἀπεφασίσθη ὅπως ἡ ὀρθόδοξος ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀπευθυνθῇ, μετὰ ἐγκύκλιον κείμενον, πρὸς τὸ πλῆρωμα αὐτῆς, προκειμένου νὰ τὸ διαφωτίσει καταλλήλως.

Ἡ μελέτη τοῦ ὅλου προβλήματος ἀνετέθη εἰς τοὺς σεβασμιωτάτους μητροπολίτας Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἀνθίμον καὶ Δημητριάδος κ. Χριστόδουλον, οἱ ὅποιοι καὶ θά ὑποβάλλουν εἰς τὴν ἱερὰν σύνοδον τὸ ἐγκύκλιον κείμενον πρὸς τὸν λαόν.

Συναφῶς ἐλέγχθη, ὅτι ἡ ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, διὰ παλαιότερων ἀποφάσεων αὐτῆς, ὅχι μόνον δέχεται εἰς τοὺς κόλπους της τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, ἀλλὰ καὶ θέτει εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐφημερίους ἱερεῖς, διὰ τὴν κάλυψιν τῶν λατρευτικῶν καὶ μυστηριακῶν τῶν ἀναγκῶν.

Ὁ πνευματικὸς ἡγέτης τῆς πλειοψηφίας τῶν παλαιοημερολογητῶν «ἀρχιεπίσκοπος» κ. Αὔξέντιος καὶ ὁ γραμματεὺς τῆς ἱερᾶς συνόδου τους κ. Θ. Μαρτιόλης, παρατηροῦν σχετικὰ:

«Παρόμοια ἐγκύκλιος εἶχε γίνῃ καὶ κατὰ τὴν ἐπταετίαν, τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἰερωνύμου. Δὲν στάθηκε, ὅμως, ἱκανὴ νὰ κλονίσῃ τὸ ἠθικὸν καὶ νὰ κάμψῃ τὴν ἀντίστασίν τους. Αὐτὸ δὲν θά συμβεῖ καὶ τώρα. Ἐξ ἄλλου, ἡ πολεμικὴ αὐτῇ, ἀντίκειται σαφῶς στὸ περί θρησκευτικῆς ἐλευθερίας ἀρθρο τοῦ συντάγματος τῆς Ἑλλάδος».

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ 12.12.78

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΜΟΝΩΝ
ΚΑΙ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΩΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδοσις πολυτελής. Σελίδες 128 μετὰ 60 φωτογραφίες.

Περιεχίματα κατατοπιστικὰ στοιχεῖα διὰ τὰ 43 Μοναστήρια καὶ τὰ 34 Ἠσυχαστήρια τῆς Ἑκκλησίας μας.

Ἀπαραίτητος ὁδηγὸς διὰ κάθε φιλομόνοχο πιστόν.

Κατάλληλο καὶ γιὰ δῶρον προσφερόμενον σὲ κάθε ἐορτῇ.

Τιμὰται χρυσόδετος δραχμὲς 150. Διὰ τὸ ἐξωτερικὸ ἀεροπ. δολλάρια 10 ἢ μάρκα 15. Γράφεται: Ἀρχιμ. Καλλιόπιον Π. Γιαννακουλόπουλον, Γαλαξειδίου 14 Πειραιεύς (Τηλ. 49.18.997).

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Νέος Χρόνος! Νέον άνοιγμα της αβύσσου της ζωής του κάθε ανθρώπου. Στόμεν καλώς! φυσικά δέν γνωρίζουμε, ποιά θά είναι ή νέα «πράξις» της ζωής μας, στον νέο χρόνο που έρχεται, γνωρίζουμε όμως το παρελθόν μας, γνωρίζουμε τις πράξεις μας στη διαδρομή του περασμένου χρόνου που έφυγε, όπως επίσης, γνωρίζουμε ότι προσωρινή είναι ή ζωή μας, και όχι μόνον ή ζωή μας, αλλά και ο θάνατός μας, και ο τάφος μας! Ναι και ο τάφος μας! άφού την πρόσκαιρη ζωή μας διαδέχεται ή παντοτινή, και τον τάφον ή Άνάστασις! άφού την πρόσκαιρη ζωή μας, διαδέχεται το παντοτινόν, το αιώνιον, ποιά είναι το αιώνιον; το αιώνιον είναι εκείνο, που δέν θά λείψη ποτέ που θά μείνη. Οι αιώνες και οι χιλιετηρίδες θά παρέρχωνται, τά εκατομμύρια των ανθρώπων θά έρχωνται και θά φεύγουν, το αιώνιον όμως θά μένη, γιατί είναι του Θεού, είναι ο ίδιος ο Θεός. «Αύτη δέ έστιν ή αιώνιος ζωή, ίνα γινώσκωσί σε τον μόνον αληθινόν Θεόν και όν απέστειλας Ίησουν Χριστόν» έτόνυσεν ο Θεάνθρωπος (Ίωάν. ιζ', 3). "Όσοι λοι-

πόν πιστεύουν πραγματικά στον Θεό και τον Υιόν Του Ίησουν Χριστόν και αγωνίζονται στη ζωή τους για να κατακτήσουν το αιώνιον, αυτοί μόνον κληρονομούν την αιώνιον ζωήν. Εμείς όμως οι άνθρωποι θέλουμε να ζήσουμε, να ζήσουμε πολλά χρόνια. Πόσα; όσον γίνεται περισσότερα. Θέλουμε να μη διακοπή ποτέ ή ζωή μας. Αυτή ή επιθυμία των ανθρώπων, όλων των ανθρώπων χωρίς καμιά απολύτως άξιαίρεσι, μήπως τάχα θέλει να υποδηλώση, ότι ο άνθρωπος είναι πλασμένος για την αϊωνιότητα; για την άθανασία; ασφαλώς ναι. Η τάσις μας λοιπόν αυτή προς την παράταξι της ζωής, προς μία ζωή χωρίς όρια και τέρμα, είναι αποτέλεσμα του προσρισμού μας. Οι άνθρωποι είμεθα προσρισμένοι για την άθανασία όπως είναι άθάνατος ο Θεός. Άθάνατος ο Δημιουργός Θεός για την άθανασία προώρισε και το Δημιούργημα Του τον άνθρωπον. Η άθανασία μας όμως, έξαρτάται και από το είδος της επιγείου ζωής μας. "Αν ή ζωή μας είναι ζωή κατά Χριστόν, τότε είναι πραγματικόν κέρδος ή παράταξις της, γιατί μας δίδεται χρόνος να καταρτισθοίμε καλλίτερα. Να ζήσουμε «έν ειρήνη και μετανοία τον υπόλοιπον χρόνον της ζωής ήμϊων». Και τότε αναμφιβόλως είναι προσφορά Θεού ή έδω ζωή μας, είναι πραγματικά ωφέλιμη ή μακροζωία μας. "Ινα «θελήματι Θεού τον επίλοιπον έν σαρκί διώσαι χρόνον».

Πολλές φορές όμως εμείς οι άνθρωποι άγνοούμε αυτές τις αλήθειες, ή θέλουμε να τις άγνοούμε, και δίνουμε στη ζωή μας μεγαλύτερη σημασίαν από όσην έχει πραγματικά. Γιατί, δέν πρέπει να ξεχνούμε ποτέ, πως και ή ζωή μας αυτή, ή προσωρινή, έχει την άξίαν της, άφού είναι και αυτή δώρον του Θεού, άρκαι θέβαια να την αξιολογήσωμεν άρθά, και να την θεωρήσωμεν σαν ένα στάδιον άγώνος, όπως και είναι στην πραγματικότητα. Ναι ένα στάδιον άγώνος, στο έποϊον εμείς είμεθα οι άθληται, χωρίς να λησμονούμε θέβαια ποτέ το του Άποστόλου Παύλου, ότι δηλαδή «Εάν και άθλη τις, ου στεφανούται, εάν μη νομίμως άθλήσῃ» (Τιμοθ. Β' 85). Άθληται λοιπόν! και όπως, έπειτα από την διεξαγωγήν ενός άθλητικού άγώνος, γίνεται κριτική της επιδόσεως των διαγωνισθέντων και του αποτελέσματος, έτσι και στο τέλος μιας περιόδου της ζωής μας (του παλαιού έτους) και στην ανατολή μιας άλλης (του νέου) είναι όχι μόνον φυσική αλλά επιβεβλημένη, αναγκαία και ωφέλιμη ή ΚΡΙΤΙΚΗ.

"Όταν το θράδυ της 31ης Δεκεμβρίου κάθε παλαιού χρόνου ο ήλιος κατεβαίνη προς τη δύσι του και τον ελοπόρφυρο δίσκο του, αντικρύζουμε για τελευταία φορά, τότε αυτή ή στιγμή, εκείνη ή ώρα, είναι ή πιο κατάλληλη, για να αναλογισθοίμε τις

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΚΗΝΗΤΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ. ΤΗΛ. 632.290

Διευθυντής Συντάξας

Θεόδωρος Μαρτινάκης

Κάνιγγος 32 — *Αθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμυίνης

Θεμιστοκλέους 38 — *Αθήναι

ΣΥΜΦΟΡΑΙ

*Εισπρακτοί: *Εξέμνητος δραχμές	69
" " " *Ετησίαι " "	100
*Εξοτερισμοί: *Εξέμνητος δολάρια	6
" " " *Ετησίαι " "	10
Τμήμ φύλλου δραχ.	5

Ἐπιστολή

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν
τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐφημερίδος
«Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια»

Σεβασμιώτατε κ. Διευθυντά,

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 50/1.11.78 φύλλον τῆς ἔγκρι-
του ἡμῶν ἐφημερίδος ἐδημοσιεύθη «Μία ἐπιστολὴ
πρὸς τὴν «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑΝ» ὑπὸ τοῦ Σεβασμ.
Βοηθοῦ Ἐπισκόπου Ταλαντίου (νῦν Μητροπολίτου
Καλαβρύτων καὶ Αἰγαιεύς) κ. Ἀμβροσίου.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων εἰς τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν ἀ-
ναφέροντα αὐτολεξεῖ καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ἐπ' εὐκαιρίᾳ, θὰ ἔκρινα σκόπιμον νὰ σὰς
πληροφορήσω, ὅτι, κυκλοφοροῦν ἀκόμα καὶ τώρα
ἐν μέσῃς Ἀθήναις πρόσωπα, τὰ ὅποια ἐτιμωρή-
θησαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν ἐσχάτην διὰ
κληρικούς τῶν ποινῶν, δηλ. τὴν καθάρισιν καὶ
ἁμῶς κυκλοφοροῦν μὲ τὸ ράσον τῶν, τὸ ὅποιον συ-
νεχίζουσιν νὰ κηλιδῶν μὲ θρωμεράς καὶ κατα-
πύστους πράξεις τῶν, χωρὶς ἢ ἱερὰ Σύδος τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νὰ δύναται νὰ λάβῃ πε-
ραιτέρω μέτρα κατ' αὐτῶν, οὔτε καὶ νὰ τοὺς ἀ-
ποσχιστοῦν, διότι τὰ πρόσωπα αὐτὰ μετὰ τὴν
καθάρισιν τῶν καταφεύγουν συνήθως εἰς τὴν σχι-
σματικὴν Ἐκκλησίαν τῶν Π α λ α ι ο η μ ε -
ρ ο λ ο γ ι τ ῶ ν καὶ συνηθέστατα γίνονται δε-
κτοὶ ὑπ' αὐτῆς, εὐρίσκοντες καταφύγιον καὶ ἀσυ-
λον σωτηρίας ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ παλαιοῦ ἡμε-
ρολογίου, καὶ εἶναι τοῦτο μέχρι ἀτύχημα, διότι

πράξεις μας καὶ νὰ κάνουμε τὸν ἀπολογισμὸν τοῦ
χρόνου ποὺ πέρασε. Ἀπολογισμὸν ὃ καθένας ἀπὸ μᾶς
πρέπει νὰ κάμῃ στὸν ἑαυτὸν του, γιὰ τίς πράξεις
καὶ τίς παραλείψεις του καὶ νὰ ἐπαναλάβῃ: «Τί πα-
ρέδην; Τί δ' ἔρεξα; Τί μοι δέον οὐκ ἔτελέστη»; Ὁ
ἀπολογισμὸς αὐτὸς θὰ μᾶς ὠφελήσῃ πολὺ. Θὰ μᾶς
βοηθήσῃ τώρα στὴν ἀρχὴ τοῦ νέου χρόνου νὰ ἀπο-
φύγωμεν σφάλματα τοῦ παρελθόντος, νὰ ἐπαναλάβω-
μεν ὅτι καλὸν ἐπραγματοποιήσαμεν κατὰ τὴν διάρ-
κειάν του, καὶ νὰ προγραμματίσωμεν τὸ ἔργο μας
κατὰ «τὸν νέον ἐνιαυτὸν τῆς χρηστότητος» τοῦ Κυρίου.
Εὐθε νὰ εἶναι ὅλων ὁ ἀπολογισμὸς τῶν ἐνεργειῶν ἱ-
κανοποιητικὸς καὶ ὁ προγραμματισμὸς διὰ τὸν νέον ἔ-
τος νὰ γίνῃ κατὰ τὸ θεῖον θέλημα. Εὐχόμεθα ὁλο-
φύχως ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῇ ἀδελφοί, ὅπως ὅλοι διεύ-
θωμεν, μία πραγματικὴ καὶ κατὰ πάντα ΧΡΙΣΤΙΑ-
ΝΙΚΗ ΖΩΗ κατὰ τὸν νέον ἔτος 1979.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΑΡΙΟΛΗΣ

εἰς τὴν παράταξιν αὐτὴν ὑπάρχουν εὐσεβέστατοι
λαϊκοὶ Πιστοί».

Υπηρετοῦμεν τὴν Ἐκκλησίαν τῷ Γ.Ο.Χ. Ἑλ-
λάδος ἀπὸ τὴν ἡλικίᾳ τῶν 17 ἐτῶν, ὡς μοναχοὶ καὶ
κληρικοί, καὶ ὡς ἐκ τούτου εὐνόητον εἶναι νὰ ἐνδια-
φερόμεθα διὰ τὴν μαρτυρικὴν ἡμῶν Ἐκκλησίαν, καὶ
νὰ θυγώμεθα καιρίως διὰ αὐτὴν θύει, ὅπως τὸ ὡς
ἂν δημοσιεύμα.

Πιστεύομεν ὅτι ὅσοι ἐκ τῶν κληρικῶν σας προ-
σεχώρησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας, τὸ ἔκαναν διὰ
λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως.

Τώρα, ἐὰν ἡ Ἐκκλησία σας μετὰ τὴν προσχώ-
ρησιν προέβῃ εἰς καθάρισιν αὐτῶν, αὐτοὶ δὲν
σὰς τιμᾷ, ἀλλὰ καὶ εἶναι ὅπως διόλου, ἄδικον καὶ
τελείως ἀπαράδεκτον.

Ὁ Σεβασμιώτατος συτάκτης τῆς ἐν λόγῳ Ἐ-
πιστολῆς ἀφέρει χαρακτηριστικῶς καὶ τοῦτο: ὅτι
«μετὰ τὴν καθάρισιν τῶν καταφεύγουν συνήθως εἰς
τὴν σχισματικὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαισημερολογι-
τῶν καὶ συνηθέστατα γίνονται δεκτοὶ ὑπ' αὐτῆς».

Ἐπειδὴ ἡμεῖς δὲν γνωρίζομεν τοὺς τοιοῦτους,
παρακαλοῦμεν θερμότατα τὸν Σεβασμιώτατον συντά-
κτην, καὶ θὰ τοῦ χρεωστοῦμε μεγάλην εὐγνωσύνην,
δ η μ ο σ ί ω ς κ α τ ο ν ο μ ᾶ σ η τ ο ὑ τ ο υ ς,
οὕτως ὥστε ἀπαλλαγῇ ἡ Ἐκκλησία μας ἀπὸ τοὺς
τοιοῦτους ἀσυνειδήτους κληρικούς.

Ἐχει καθήκον, ἔχει ὑποχρέωσιν, νὰ τοὺς κα-
τονομάσῃ, ἔφ' ὅσο προέβῃ εἰς δημοσίαν καταγγελίαν
κατὰ τῆς Ἐκκλησίας μας, διὰ νὰ μὴ θεωρηθῇ ὡς
σ υ κ ο φ ᾶ ν τ η ς. Μᾶς ἀρκοῦν ὠρισμένοι δη-
μοσιογράφοι, οἱ ὅποιοι ἀδιακρίτως ρίπτουν λάσπη
κατὰ κληρικών.

Ἐκτός ἐὰν θέλει νὰ μᾶς φορτώσῃ τοὺς καθαι-
ρεθέντας κληρικούς ὑπὸ τοῦ τέως Ἀρχιεπισκόπου κ.
Γερωνύμου, οἱ ὅποιοι μετὰ τὴν μεταπολίτευσιν πα-
ρουσιάζονται «ἐν ἐνεργείᾳ» καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν κυ-
κλοφοροῦν ὡς «ἐπισκοποί», καὶ ὡς «παλαιο-

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιδικοῦ μας ἐπιφυ-
λάσσει εἰς ἑαυτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ
μὴ δημοσιεῖ ἢ νὰ συντέμνῃ κατὰ τὴν κρί-
σιν της οἰονδήποτε χειρόγραφον. Χειρόγρα-
φα δημοσιευθέντα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

«Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»

ημερολογείται» μ η δ ε μ ί α γ σχέσιν έχοντες με-
τήν υπό τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐ-
ξεντίου πομπηνομένην Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλ-
λάδος.

Ἐνας τοιοῦτος «ἐδρεῖται καὶ ἱεουργεῖ εἰς τὸν
Πειραιᾶ (πάροδος Αἰτωλικοῦ 32) ὡς «Μητροπολίτης
Ὠρωποῦ».

Τελειώνοντες τὴν παρούσαν ἀναμένομεν ἀπὸ τὸν
Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Καλαβρυτίων καὶ Αἰ-
γινλείας κ. Ἀμβρόσιον ὅπως διὰ νεωτέρας του ἐπι-
στολῆς τιμῶς καὶ εὐθαρσῶς «ξεκαθαρίσῃ» τὰ ὅσα
κατήγγειλεν.

Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἡ παρούσα θὰ ἴδῃ τὸ φῶς
τῆς δημοσιεύσεως σᾶς εὐχαριστοῦμε ἐκ τῶν προτέ-
ρων.

Ἐ λ ἄ χ ι σ τ ο ι

Ἀρχιμ. Γερμανὸς Ἀθανασίου

Υγείας 3 Κορυδαλλός

Ἀρχιμ. Καλλιόπιος Γιαννακούλοπούλου

Γαλαξειδίου 14 Πειραιεύς

σειράν ἐτῶν Ἐφημέριος ὑπάρχων συνεπακουρούμενος
καὶ ὑπὸ τῆς Κοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς ἀνεκαίνισε τὸν
Ἱερὸν Ναὸν Γεννήσεως Θεοτόκου ἔκτισε μεγαλοπρε-
πῇ γραφείᾳ καὶ ἰδιατέρως Γηροκομεῖον ἐπ' ὀνόματι
τῆς Ἀγίας Ταβιθάς. Ἦτο ἀφιλοκερδής, τὰ πάντα
τὰ οικονομικὰ τὰ διέθετε εἰς τὸν διεξαχόμενον Ἱερὸν
Ἀγῶνα. Προσέτι ἦτο καὶ διδύμιος, φιλομαθὴς μὲ
πλουσίαν Βιβλιοθήκην ἣν ἐδώκεν εἰς τὴν ἱερὰν
μονὴν τοῦ Τιμίου Προδρόμου Θέρμης ἥς κτήτωρ ὁ-
πῆρξεν καὶ ἀφιέρωσε ταύτην εἰς τὸ Γεν. Φιλόπτωχον
Ταμεῖον Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἡ Μαρτυρικὴ μας Ἐκ-
κλησία χάνει ἕνα ἀλτροῦστὴν, ἀγωνιστὴν πιστόν, ἀ-
νάργυρον Κληρικόν της, δυσεῦρητον εἰς τὴν σημερι-
νὴν ἐποχὴν τῆς ὕλικῆς εὐημερίας, τὸν ἐκέρδισεν ὁ
μὸς ὁ Βασιλεὺς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὁ Χρι-
στὸς τὸν ὁποῖον τόσον ἠγάπησεν καὶ ἐξυπηρέτησεν
ἐν τῇ γήινῃ ζωῇ του. Ἀπαντες οἱ γνωρίζοντες αὐ-
τὸν εὐχόσται τῷ Κυρίῳ τὴν ἀνάπαυσίν του ἐν σκη-
ναῖς δικαίων. Αἰωνία του ἡ ΜΝΗΜΗ.

Δράμα 27 Ν/ερίου 1978

† ΠΡΩΤΙΕΡΕΥΣ ΜΙΧΑΗΛ Ν. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Τὴν 17ην Ν/ερίου ἐ.ε. πάτριον ἑορτολόγιον ἐ-
κοιμήθη ἐν Κυρίῳ εἰς Κονάκι Ι. Μ. Ἐσφιγμένου Κα-
ρῶν Ἀγ. Ὁρους ὁ Ἀγιοταφίτης Ἀρχιμανδρίτης
Ἀγαθαγγέλου Βουρδουλᾶς ἐτῶν 62. Οὗτος μὲν ἀνε-
παύθη ἀλλὰ ἐθλίβησαν σφόδρα οἱ συνεργάται του
Κληρικοὶ Γ.Ο.Χ. φίλοι καὶ γνωστοὶ καὶ πνευματικά
του τέκνα. Κατήγγετο ἀπὸ τὴν Μεσσηνίαν καὶ ἀπὸ
μικρὸς ἀφιερῶθη εἰς τὸν Μοναχικὸν βίον, καὶ εἰς
τὰ Ἱεροσόλυμα ἐχειροτονήθη Ἱερομόναχος.

Ἐπανελθὼν εἰς Ἑλλάδα προσεκλήθη ὡς Κλη-
ρικὸς εἰς τὴν Μαρτυρικὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.
Ἐξυπηρέτησεν μετὰ ζήλου ἐπιγνώσεων Θεοῦ καὶ
πραγματικοῦ ἀγωνιστοῦ, πολλὰς ἑνορίας τῆς Βορείου
Ἑλλάδος εἰς Γέννησιν Χριστοῦ Θεσ/κης, εἰς Καβά-
λαν, Σέρρας καὶ Θέρμην Θεσ/κης. Ἐξῶτι Θέρμης
Θεσ/κης ἐγένετο Κτήτωρ Ἱερᾶς Γυναικείας Μονῆς
τοῦ Τιμίου Προδρόμου (29 Αὐγ.). Εἰς Σέρρας ἐπὶ

Τὴν Κυριακὴν 13ην Ν/ερίου ἐκοιμήθη ἡ ἐν Κυ-
ρίῳ ἀγωνίστρια Σοφία Ἠλ. Καραβασιλειάδου ἐτῶν
83. Αὕτη μετὰ τῆς οικογενείας της φεύγουσα τὴν ἀν-
τιχριστιανικὴν λαίλαπα τοῦ ἀθέου Κομμουνισμοῦ ἐκ
Ρωσίας τὸ 1937 ἐγκατεστάθη εἰς τὴν μητέρα Ἑλ-
λάδα Κοινότητα Φωτολείδους Δράμας. Φιλεργατική,
οἰκονόμος, φυλάνθρωπος εἶδε τέκνα τέκνων κύκλω
τῆς κλίνης της, καὶ ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ ἐτήρησε τὴν
πίστιν τῶν πατέρων καὶ προγόνων της. Ἀνελλιπῶς
ἐκκλησιάζετο ἐν Δράμᾳ καὶ ὡς λοιμῶνα ἔφευγε ἀπὸ
τὸν νεωτερισμὸν τοῦ Παπικοῦ ἑορτολογίου. Ἡ κηδεὶα
της ἐφάλη ἐν τῇ Ἱερῇ Ναῷ Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν
καὶ ἐτάφη εἰς τὸ νεκροταφεῖον τῆς Νέας Ἀμισοῦ. Εἰς
τοὺς οἰκείους της εὐχόμεθα τὴν ἐκ Θεοῦ παρηγορίαν.
Αἰωνία της ἡ μνήμη.

† Πρωτοερεὺς ΜΙΧΑΗΛ Ν. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ
τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οικονομικὰ ζητήματα τρε-
χούσης φύσεως ἀφορῶντα, τὰς δοσοληψίας τού-
των πρὸς τοὺς ἀπευθύνους διαχειριστὰς χρημα-
τικῶν καὶ Ταμικῶν ἤτοι ὑπόλοιπα Α)σμοῦ κτλ.
ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον
— Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεό-
δωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν, Κά-
νιγγος 32, τηλ. 3628.280.

Ἐκ τῶν Γραφείων

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερὰ Σύνοδος, καθιερώντως
καὶ πρὸς ἄρσιν τυχόν παρερμηνειῶν, δηλοποιεῖ διὰ
τῆς παρούσης ὅτι, οὐδὲν δημοσίωμα δεσμεύει ταύ-
την ἢ ἀπηγεῖ τὰς ἀπόψεις αὐτῆς, ἐφ' ὅσον δὲν ἔ-
τυχῃ τούτο, πρὸ πάσης κυκλοφορίας, τῆς σχετι-
κῆς ἐγκρίσεως καὶ εὐλογίας ἐγγράφως ἢ δὲν ἴδῃ
μοσιεύθῃ ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ εἰς τὸ Ἐπίσημον Ὁρ-
γانون τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, τὴν «Φωνὴν τῆς
Ὁρθοδοξίας».

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρεται εις γνώσιν του Χριστοπώνιμου Πληρώματος της άγιωτάτης ήμῶν Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ὅτι, καί ἐφέτος, ὥπως κατ' ἔτος θά ἑορτασθῇ μετὰ πάσης Βυζαντινῆς μεγαλοπρεπείας καί Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως, ἡ Κατάδοσις τοῦ Τιμίου καί Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, εἰς τήν γνωστήν ἡμῖν τοποθεσίαν τοῦ Πειραιῶς, τήν ΦΡΕΑΤ'ΥΥΔΑ, ἡμέραν δέ Παρασκευήν, 6 Ἰανουαρίου 1979 (Ν.Η. 19 Ἰανουαρίου 1979).

Ἡ μεγαλειώδης ἐκκλήσεις τῆς ἁγῆς λαμπρᾶς Ἱερᾶς Πομπῆς, μέ ἐπὶ κεφαλῆς τήν Ἥγεσίαν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ἡτοι, τήν Σεπτήν ἡμῶν Ἱεραρχίαν, τόν Ἱερόν ἡμῶν Κληρὸν καί τήν πανένδοξον καί ἡρωϊκὴν Παραβολήν ἡμῶν το-ς Μοναχοὺς καί τὰς Μοναχᾶς, γενήσεται τήν Κυρίωνυμιον ἡμέραν τῆς ἑορτῆς Παρασκευῆν καί περί ὧραν Πην π.μ. ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς ΥΠΑΠΑΝΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ, παρὰ τήν θέσιν Πηγᾶδα Πειραιῶς.

Κατ' εὐχάριστον ἐξαίρεσιν ἐφέτος πολλὰ μαζικά ἐνημερωτικά μέσα, ἡτοι, συνεργεῖα Τηλεοράσεως καί Ραδιοφωνίας ἐξ Ἀμερικῆς καθὼς πολλοὶ δημοσιογράφοι ἐξ ἄλλων μερῶν, θά ἀποθανασίσουν καί θά περιγράψουν τηλεοπτικῶς τήν ὅλην συγκινητικὴν καί μεγάλην ταύτην τελετήν, ἐνῶ ἐκκλησιαστικαὶ ἀντιπροσωπεῖαι τῶν ἡμετέρων Παραρτημάτων Γ.Ο.Χ. ἐξ Ἀμερικῆς, Πορτογαλίας καί ἄλλων χωρῶν, ἐδήλωσαν συμμετοχὴν εἰς τήν Τελετήν τῆς Κατάδοσεως.

Διὰ τοῦτο προτρεπόμεθα πατρικῶς, ὥπως ἀπαντες οἱ Γ.Ο.Χ. πρὸς ἑπιτυχὴ προβολήν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, προθυμοποιούμενοι προσέλθουν, Οἱ ΜΕΝ ΚΑΗΡΙΚΟΙ, ΦΕΡΟΝΤΕΣ ΕΠΙΜΕΛΗΜΕΝΗΝ ΠΑΗΡΗ ΙΕΡΑΤΙΚΗΝ ΣΤΟΛΗΝ, οἱ δὲ λαϊκοὶ οἰκογενειακῶς καί μετὰ πολλῆς εὐλαβείας καί ὑποδειγματικῆς τάξεως καταδεικνύοντες διὰ τῆς ἐνθουσιώδους ταύτης συμμετοχῆς των, τήν ἀκλόνητον ἐμμονήν ἀπάντων, καί τήν ἀμετάθετον αὐτῶν πίστιν εἰς τήν ἀνόθευτον καί πατροπαράδοτον Ὁρθοδοξίαν, ὑπὲρ τῆς ὁποίας προσεφέρθησαν χρόνοι οἱ ἰδρωτὲς τὰ ὀσάκρια ἐτι δὲ καί τὰ αἵματα τῶν χιλιάδων Ὁμολογητῶν, Μαρτύρων, καί Ἡρώων, παλαιωτέρων καί νεωτέρων.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

ΠΕΡΙ ΤΟΥ Π. ΚΑΨΑΝΗ

Ἡ «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ὑπεσχέθη εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τῆς, ὅτι θά ἐνημερώσειε τὸν περισπούδαστον κείμενον τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μνῆς Γρηγορίου π. Γεωργίου Καψάνη διὰ τὴν διακοπὴν τοῦ μνημοσύνου τοῦ ἀιρετικοῦ Πατριάρχου Δημητρίου. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ κείμενον αὐτὸ ἐδημοσιεύθη ὁλόκληρον εἰς τὸν «Ὁρθόδοξον Τύπον», ἐξέλιπεν πλέον ὁ λόγος τῆς δημοσιεύσεώς του καί εἰς τὴν «Φωνήν τῆς Ὁρθοδοξίας».

Ὅμως δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἐκφράσωμεν τὴν λύπην μας διὰ τὸ ἕτερον ἄρθρον τοῦ π. Καψάνη εἰς τὸν «Ὁρθόδοξον Τύπον» μέ τὸν τίτλον «Ὁρθόδοξος Παράδοσις καί Παπισμός», (10.11.1978), διότι αἱ ἀπόψεις του κάθε ἄλλο παρὰ ὀρθόδοξαι εἶναι. Διότι πῶς εἶναι δυνατόν ὁ αὐστηρὸς ὀρθόδοξος π. Καψάνης νὰ ἀσπάζεται τὴν γνώμην, τὴν ὁποίαν παραθέτει ἐν ἀρχῇ τοῦ ἁρθρου του ὅτι ὁ αἰρετικὸς καί ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας εὐρισκόμενος πάπας εἶναι ὁ «Μακαριώτατος Ποντίφηξ» τῆς «Δυτικῆς Ἐκκλησίας» καί ὅτι μόνον «διὰ τοῦ δόγματος τοῦ ἀλαλήτου ἡ Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἐστερέθη τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ κλπ.». Δηλ. μέχρι τοῦ ἔτους 1870, ὅτε ἐθεσπύσθη τὸ «δόγμα τοῦ ἀλαλήτου» ἡ «Δυτικὴ Ἐκκλησία», ἡτο Ἐκκλησία, ἐστολισμένη μέ τὴν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος...

Τί, περισσότερον, λέγει ὁ Πατριάρχης Δημήτριος ἅγιε Ἠγούμενε, τὸ μνημόσυνον τοῦ ὁποίου ἡ-θελήσατε νὰ παύσητε;

Θ. Μ.

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Φέρεται εἰς γνώσιν τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν, ὅτι τὴν 14ην Ἰανουαρίου 1979 (Π.Η.) ἡτοι, τὴν 14ην Ἰανουαρίου 1979 (Ν.Η.) ἡμέραν Κυριακὴν πανηγυρίζει τὸ πρῶτον μετὰ πάσης Ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καί δι' Ἀρχιερατικῆς Θείας Λειτουργίας, προσεάργοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. Αἰξεντίου, μετὰ Ἱερᾶς Ἀρχιερατικῆς καί Θεοῦ Κληρύματος, ὁ φερώνυμος Ἱερός Ναὸς τοῦ Οὐρανοφάντορος Ἁγίου Βασίλειου εἰς τὰ Σπάτια Ἀττικῆς, ἐνθα τὸ ἡμέτερον Παράρτημα Γ.Ο.Χ. ἀκμιάζει πνευματικῶς.

Παρακαλοῦνται οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ ἡμῶν, ὥπως πρὸς ἐνίσχυσιν ἡθικὴν καί συμπαράστασιν τῶν αὐτῶν Γ.Ο.Χ. Σπάτων προσέλθουν καί τιμήσουν τὸν Τιμώμενον καί ἑορταζόμενον Ἅγιον καί πρὸς ψυχικὴν αὐτῶν ὠφέλειαν.